

the
neuron
stimulating
zine

[τρίτοχος 033] - [080516] - [δυναμικη και πις αυτηνη]

i am the cover...

- .03 το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd]
- .04 αναγεννησιακά ηφαιστεια [μαρία χαλλούμι]
- .05 υπέρ εγώ [υρώ Χ.]
- .06 φανέρωσε μου τη μάσκα που κρύβεις... [χαρά βογαζιανού]
- .08 post-renaissance [μ]
- .10 αναγέννηση [σελήνη]
- .11 άπιλο [ενδορφίνη]
- .12 το στέλεχος [μίνως-αθανάσιος καρυωτάκης]
- .14 ημερολόγιο καταστρώματος [ματίνα αναγνωστοπούλου]
- .16 η γυναίκα με τα μαύρα [όμικρον μι]
- .18 δεινόσαυρος [νόπη φουντουκίδου]
- .20 εγώ και εσύ [μαρίνα αποστόλου]
- .21 eurora universalis [γιώργος τζαβλάκης]
- .22 για τις ιστορίες, το προσωπικό κάλεσμα... [caravan project]
- .25 jean-luc godar(t)d_ ο Θεός της εβδομης τέχνης [barhomet]
- .29 σίβεν κίνγκ - mr mercedes [seitanyakos (ακα πτωχός γιώργος)]
- .32 γιατί μοιράζω δωρεάν τα βιβλία μου [cory doctorow]
- .35 μαριονέτες [ιωάννης γκουγκουγιάννης]
- .37 αμεσοκρατία [hakim bey]
- .38 γνωσιακές-συμπεριφοριστικές μέθοδοι τραινάριαματος [aaron beck]
- .42 εκείνοι η ίδια [αργύρης ευαγγελουδης]
- .44 26.01.16 [λευτέρης ο 40-ος]
- .45 άπιλο [violon rouge]
- .46 περιδιαβαίνοντας [ντομνίκ αρβανίτης]
- .47 συγκοινωνούντα δοχεία [στράτος Κ.]
- .48 μαύρο μανταρίνι [γιάννης φαρσάρης]
- .49 τίποτα ιδιαίτερο [βασιλική δραγούνη]
- .50 enditorial [travis bickle]

το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd] 🐾 🚲

Η πιο δύσκολη απόφαση είναι να αφήσεις ανθρώπους πίσω σου. Όχι από συνήθεια, ούτε από θυμό. Ούτε επειδή απομακρύνθηκαν. Αλλά γιατί εξαντλήθηκες. Μπορείς να συνεχίσεις να χτυπάς πάνω σ' ένα τοίχο, όσο αρνείσαι να παραδεχτείς το αδιέξοδο. Πρόσκαιρα σου φαίνεται πως αυτό είναι το "σωστό" πράγμα να κάνεις.

Η πιο δύσκολη παραδοχή είναι όταν κατανοείς πως είσαι σ' ένα τέλμα. Όσο περισσότερο προσπαθείς να ξεφύγεις απ' αυτό, τόσο περισσότερο βουλιάζεις. Αργά ή γρήγορα πρέπει να αντιληφθείς πως θα φτάσεις σ' ένα σημείο που δεν θα μπορείς να αναπνεύσεις.

Η πιο εύκολη απόφαση είναι να μείνεις ακίνητος. Δεν θα βουλιάζεις άλλο. Θα μείνεις εκεί. Για πάντα.

Η πιο εύκολη παραδοχή είναι όταν αρχίζει να σε κυριεύει η απογοήτευση και η παραίτηση. Το πιο απλό πράγμα, που συνήθως φαντάζει και το πιο "σωστό", είναι να μην κάνεις τίποτα. Να μην πληγώσεις κανέναν. Να μείνεις εκεί, γλείφοντας τις πληγές σου.

Όταν αποφασίσεις να μην κάνεις τίποτα, όλα γύρω σου θα φαίνονται κοινότυπα. Δεν θα υπάρχει τίποτα πια να σε συνεφέρει.

Όταν αποφασίσεις να πάρεις το δύσκολο δρόμο, όταν καταφέρεις να ξεφύγεις, τίποτα δεν θα μείνει στη θέση του. Όλα θα φαίνονται οικεία γιατί μόλις ξεκίνησες απ' την αρχή. Βρίσκεσαι πάλι στη μήτρα κι αρχίζεις να αναπνέεις. 🌱

*"It's only after we've lost everything
that we're free to do anything."
~Tyler Durden*

αναγεννησιακά ηφαιστεια [μαρία χαλλούμι] 🌋

Είμαστε ανενεργά ηφαιστεια. Συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους, μαζεύουμε εμπειρίες άλλες φορές καλές κι υπάρχουν φορές που αυτή η συναναστροφή μας κάνει να εκραγούμε και να χυθούμε σαν καυτή λάβα που παρασέρνει τα πάντα στο πέρασμα της. Και όπως κάθε λάβα μετά προσφέρουμε γόνιμο έδαφος για σκέψη, χαλάρωση και περισυλλογή. Μόνο που δεν είμαι σίγουρη αν όντως καταφέρνουμε να πάψουμε να σκεφτόμαστε τα "σκουπίδια", τα περιττά και να κρατάμε την ουσία. Αυτό εγώ αποκαλώ αναγέννηση ενός ανθρώπου. Όχι ότι δεν χρειάζονται και τα περιττά. Παντού μπορείς να βρεις ένα διαμάντι, ακόμη και στα σκουπίδια. Μόνο να μην συνηθίσεις την μπόχα των εσωτερικών σου σκουπιδιών και την περάσεις για γιασεμί! Αυτό φοβάμαι! 🌿

υπέρ εγώ [υρώ Χ.] ☀

«Και τώρα τι; Κατάπιες την γλώσσα σου;»

Όχι μαλάκα. Κατάπια όλα τα «σκάσε», όλα τα «παράτα με ήσυχη», κάθε ευκαιρία να σου αποδείξω πως πεθαίνω, καθώς και πολλά «άντε γαμήσου». Όχι για να μη σε προσβάλλω, αλλά μην τυχόν και το κάνεις και βρεθώ εγώ πάλι στην μειονεκτική θέση.

Καταλαβαίνεις.

Η αλήθεια είναι πως από την πρώτη στιγμή ήμουν σε μειονεκτική θέση. Το «εγώ είμαι ο άντρας εδώ πέρα», όχι μόνο δεν με έκανε να νιώσω πριγκίπισσα, αντιθέτως, με έκανε να νιώσω το πιο υπονομευτικό "κάτι" που μπορεί να έχεις στο μυαλό σου. Μη με ρωτήσεις τι ακριβώς. Δεν ξέρω. Δεν είμαι σε φάση να ξέρω. Είμαι σε φάση που κοιμάμαι και πίνω με την πρώτη ευκαιρία. Προς -κάποιου- Θεού, όχι για να σε ξεχάσω. Δεν έχω να ξεχάσω τίποτα. Το ότι με φόβιζε το γεγονός να ξυπνάω χωρίς εσένα, το ξεπέρασα. Αυτό που με καίει είναι το να σε μισήσω και το να επαληθεύσω τα λόγια σου, μόνο και μόνο για να καταφέρεις να με μισήσεις και συ.

Τι κάθομαι και λέω τώρα. ☘

[η συνέχεια στο επόμενο τεύχος]

**φανέρωσέ μου τη μάσκα που κρύβεις
κάτω απ' το make up που φοράς
[χαρά βογαζιανού]**

Σε αυτό το κείμενο
οι περισσότερες γυναίκες
θα δουν κάτι από τον εαυτό
τους. Κάποιες θα χαμογελάσουν
αναγνωρίζοντας απλά κάποιες μικρές
ένοχες στιγμές τους. Κάποιες θα εκνευρι-
στούν με τα υψηλά επίπεδα ταύτισης, αλλά
θα θάψουν την αποδοχή της ταύτισης αυτής
κάτω από το συνειδησιακό χαλάκι. Ίσως να τα
καταφέρουν τόσο καλά που στο τέλος να ανα-
ρωτηθούν τι άτομα κυκλοφορούν τριγύρω τους.
Ίσως μάλιστα, αν δεν έχει χτυπήσει καμία ειδο-
ποίηση ή μήνυμα στην οθόνη του υπολογιστή
ή στο κινητό, να προχωρήσουν στην
εξαγγελία βαρύγδουπων δηλώσεων
περί πραγματικού εαυτού και απο-
ποίησης ψεύτικων ανθρώπων,
υπενθυμίζοντας την παρου-
σία τους στο
κοινό τους.

Το «make up» είναι αλληγορικό για οποιαδήποτε βιτρίνα ειλκρίνειας, καλλιέργειας και ομορφιάς στήνεται και από τα δύο φύλα. Το make up είναι το παραπέτασμα που διαχωρίζει την προσωπική αλήθεια από την κοινωνική αποδοχή. Τα δαιωτισμένα ψυχολογικά κατάλοιπα προηγούμενων δεκαετιών, συνδυασμένα με τη γαλούχηση σε ένα περιβάλλον που προάγει τη ραθυμία και αναπτύσσει την ανασφάλεια, καθιστούν τις γυναίκες την πλειοψηφία των χρηστών τόσο του χειροπιαστού, όσο και του άυλου κοινωνικού make up.

Είναι οι άνθρωποι για τους οποίους δεν αλλάζουν οι εποχές, αλλά το φόντο πίσω από αυτούς στην φωτογραφία προφίλ τους. Παρόλο που προέρχονται από όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες η λήγουσα της γενικής των κύριων ονομάτων για αυτούς είναι το «μου». Ίσως η κτητική φωνή να εντυπώνεται μέσα τους στην προσπάθεια να κερδίσουν τους πάντες. Όταν μιλάνε, συνήθως χρησιμοποιούν ρηματικούς τύπους που ξεκινούν με το «εγώ», προβάλλοντας μία εξιδανικευμένη εικόνα του εαυτού τους που ζηλεύουν και οι ίδιοι.

Γεμίζουν την κενότητα με δανεισμένα λόγια και εικόνες, τονίζοντας πάντα το βάθος των νοημάτων και το πόσο συγκλονισμένοι νοιώθουν. Αποφεύγουν την έκθεση του εαυτού τους. Κρύβουν πράξεις στις οποίες έχουν προβεί συνειδητά και ίσως κατ' εξακολούθηση, καταδικάζοντας παράλληλα ξένα χέρια για τις ίδιες πράξεις. Η ταυτότητά τους σφαγιάζεται καθημερινά στο βωμό της ευγένειας και στην αντανάκλαση του ειδώλου τους στον καθρέφτη και στον κοινωνικό περίγυρο.

Παγιδεύονται στην εικόνα που έχουν πλάσει για τον εαυτό τους. Παγιδεύονται σε κενές σχέσεις και ανούσιες συζητήσεις. Κάποιοι το αισθάνονται. Κάποιοι όχι. Όταν μπαίνουν στον ωκεανό της ζωής αρνούνται να βγάλουν το μανδύα της ανασφάλειας και να κολυπήσουν γυμνοί. Ο μανδύας βαραίνει από το νερό και έτσι πασχίζουν να μείνουν στην επιφάνεια. Κάποιοι το θεωρούν φυσικό. Κάποιοι κουράζονται να πνίγουν τον εαυτό τους και βγάζουν τον μανδύα. Τον αφήνουν να παρασυρθεί στον πάτο και κολυμπάνε ελεύθεροι. Βουτάνε μέχρι τον πυθμένα και μετά βγαίνουν στην επιφάνεια χαμογελώντας πραγματικά στον ήλιο και στον αληθινό εαυτό τους. 🌱

1 post-renaissance (μεταναγέννηση: μια γτπ πραγματεία*) [μ]

Το κίνημα χαρακτηρίζεται, σε όλη του τη διάρκεια, από δύο διογκούμενες κοινωνιολογικές δυνάμεις: από τη μια έχουμε μία δυνατή πνευματικότητα συνοδευόμενη από τη θρησκεία και την εκκλησία, από την άλλη ένα αντικληρικό κίνημα που ασκεί έντονη κριτική στις διαφορές ανάμεσα στη θρησκευτική θεωρία και στη πρακτική (της λεγόμενης γαλλικής σχολής).

Σε αυτή τη χώρα, η κοινωνία χωρίζεται σε τρεις τάξεις: την αριστοκρατία (περιλαμβάνει και τους πολιτευτές), τον κλήρο και την τρίτη τάξη. Το ίδιο ισχύει απ' τα χρόνια του Μεσαίωνα. Η αριστοκρατία και ο κλήρος κατέχουν σημαντικά προνόμια και δικαιώματα, χωρίς ουσιαστικά να κάνουν τίποτε. Από την άλλη πλευρά μια νέα τάξη έχει αναδειχθεί στο προσκήνιο με την ανάπτυξη του εμπορίου: η αστική τάξη, που επιθυμεί ελευθερία στον οικονομικό τομέα και μεγαλύτερο μερίδιο στην εξουσία. Το δικαστικό σύστημα είναι επίσης απαρχαιωμένο, όταν δεν απεργεί.

Τη σκέψη των «μεταναγεννησιαστών» απασχολούν τα ζητήματα της ελευθερίας του ατόμου και της ισότητας των ανθρώπων. Με κάθε ευκαιρία υπερασπίζονται την ελευθερία του ανθρώπου και δέχονται ως κυρίαρχη μόνο την εκάστοτε κυβέρνηση. Αυτό όμως προϋποθέτει δημοκρατικό πολίτευμα, το οποίο δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς τον σεβασμό των νόμων. Στην πολιτική θεωρία διεκδικούν όχι μόνο ελευθερία αλλά και ισότητα, κάτι όμως που απαιτεί μια ριζική αναμόρφωση της κοινωνίας. Παντού υπάρχουν προϋποθέσεις και προαπαιτούμενα. Η ισότητα, λένε όσοι γνωρίζουν, υπάρχει στη φυσική κοινωνία και καταργήθηκε όταν δημιουργήθηκε ο θεσμός της εξουσίας και της ιδιοκτησίας. Κάτι θα ξέρουν.

Οι οπαδοί της γαλλικής σχολής υιοθετούν μια βίαιη ενσάρκωση της φιλοσοφίας της Μεταναγέννησης και επιθυμούν αλλαγή και ορθολογισμό προωθώντας την προσπάθεια να εξαλειφθεί η εκκλησία και ο χριστιανισμός στο σύνολο τους, όχι μόνο ως ιδέες αλλά και υλικά. Γι αυτούς θρησκεία είναι το δικαίωμα στη φιλοσοφία. Η κοινωνία, οι πολιτικοί θεσμοί, η ανθρώπινη σκέψη είναι οι μόνοι ιδεολογικοί άξονες και πιστεύουν πως με την επιβολή της δύναμής τους το κράτος θα υπηρετήσει νέα αιτήματα και υποχρεώσεις, όπως ισότητα σε όλους τους τομείς, σωστή απονομή δικαιοσύνης κτλ.

Το κίνημα της Μεταναγέννησης ξεχωρίζει από όλα τα προηγούμενα κινήματα διανοουμένων από τον αποδέκτη του: το ευρύ κοινό που δεν ταυτίζεται όμως με το άβουλο πλήθος. Το τελευταίο παρά την πρόοδο του ψηφιακού εγγραμματοτισμού έχει αφεθεί στην ευκολία της χειραγώγησης της μάζας, ή αλλιώς στην κοινή γνώμη. Μόνες διέξοδοι οι πολιτικές και φιλοσοφικές συζητήσεις που υπερβαίνουν τα μέχρι τώρα στενά όρια του κύκλου των συγγραφέων και των ανθρώπων των γραμμάτων και επιχειρούν να γίνουν πλέον υπόθεση και του λαού στους δημόσιους χώρους και τις πλατείες.

Η αλλαγή αρχικά ξεκίνησε να γεννιέται εσωτερικά. Οι νέες φιλοσοφικές ιδέες εξαπλώνονται γρήγορα μέσω των καφέ και των δημόσιων λογοτεχνικών και επιστημονικών συναθροίσεων, και παράλληλα η απόλυτη ολιγαρχική εξουσία χάνει το κύρος της, καθώς τα σύννεφα της οριστικής πτώχευσης πυκνώνουν γύρω από την προηγούμενη οικονομική ένωση. Το μόνο που μένει, είναι η κατάκτηση του δημόσιου χώρου και από εκείνους που ξέφυγαν από την χειραγώγηση. Σε αυτό θα έπρεπε να βοηθήσει η ελευθερία γνώμης και η ελευθεροτυπία, αλλά πλέον τα κίνητρα είναι

διπλά αμφισβητούμενα και η διεκδίκησή τους δύστροπη.

Οι παλαιότερες εποχές όπου οι επιστήμονες συγκεντρώνονταν σε ακαδημίες έχει ξεπεραστεί. Πλέον οι πολύ μορφωμένοι άνθρωποι ενώνουν τις δυνάμεις τους και επιχειρούν τη διάδοση της γνώσης μέσω του διαδικτύου. Σχεδόν πανομοιότυπα με τις ακαδημίες, και γεμάτα από ανθρώπους που διψούν για γνώση, είναι τα ψηφιακά αποθετήρια, τα φόρα και τα ενημερωτικά sites. Κρατική μέρμινα και δωρεές πλουσίων ιδιωτών δεν υπάρχουν εκτεταμένα και όπου υπάρχουν είναι δείγμα διαφθοράς. Η αυτό-οργάνωση και αυτό-χρηματοδότηση εξασφαλίζουν την διαφάνεια.

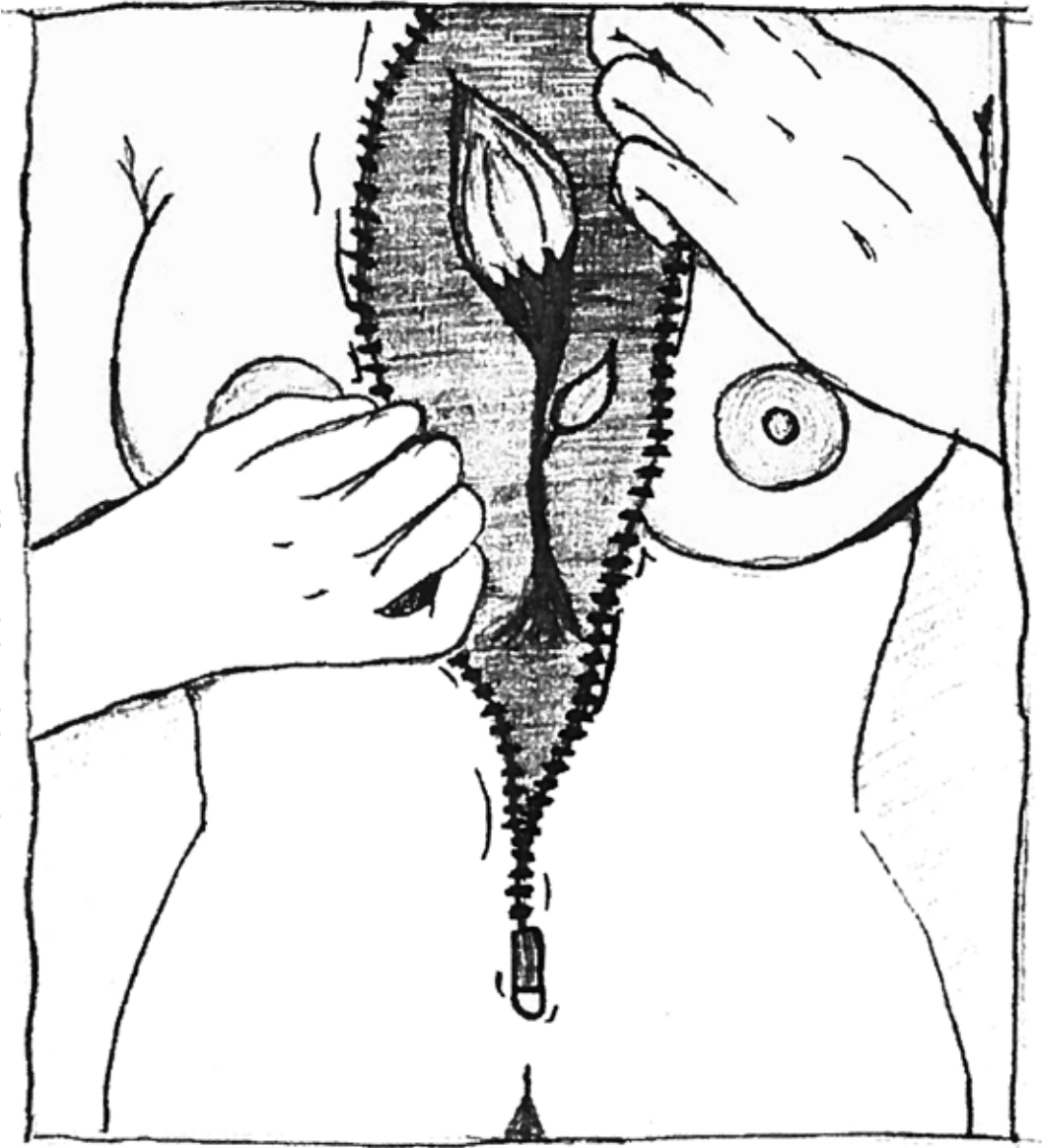
Όλες αυτές οι «λέσχες» και τα «σωματεία» της γνώσης λειτουργούσαν όπως και τα σαλόνια του Διαφωτισμού. Αρχικά επικοινωνούνται στους λίγους και μετά εθνικά, ακόμη και παγκόσμια όπου η γλώσσα δεν αποτελεί φράγμα. Αναφερόμαστε σε δίκτυα ανταλλαγής βιβλίων και αλληλογραφίας, βάσεις δεδομένων των Κοινών. Τα πάντα ερευνώνται και συζητούνται εκεί: από τη φυσική και τη χημεία μέχρι την αγρονομία και την δημογραφία. Η νέα ιδεολογία προωθείται αποτελεσματικότερα μέσα από τον μετασχηματισμό του λεξιλογίου και τη διαφοροποίηση της σημασίας ορισμένων λέξεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι έννοιες όπως εξουσία, κράτος, κοινωνία, μεσαία τάξη, φύση, ευτυχία, αρετή, πρόοδος, τεχνική εμφανίζονται σε δημόσιες συζητήσεις σαν έννοιες προς επαναπροσδιορισμό.

Παρά την εκτεταμένη χρήση του διαδικτύου η διάδοση του κινήματος πάντα έχει ως κύριο όπλο της την τυπογραφία. Κυρίως γιατί το χαρτί μπορεί εύκολα σε τοπικό επίπεδο να μοιραστεί χέρι με χέρι. Μπορεί το μήνυμα να φτάνει με κάποια καθυστέρηση λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών που επικρατούν σε διάφορες περιοχές. Δεν είναι μόνο η μεταβολή των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών που οδηγεί σε διάσπαση, είναι και τα ιδεολογικά άκρα που δημιουργούν επιπρόσθετα εμπόδια. Υπάρχουν όμως ακόμα εκδόσεις με έντονη πνευματική δραστηριότητα γύρω από θεμελιώδεις ιδέες όπως ελευθερία, δικαιοσύνη, ανεξιθρησκεία, αρετή, επιστήμη, που στοχεύουν στον φωτισμό του συνανθρώπου και διεκδικούν την πνευματική και υλική του απελευθέρωση. Ο στόχος είναι ένας: Διάδοση της παιδείας με ίδια μέσα, εφόσον τα δημόσια έχουν απαξιωθεί.

Λοιπόν γιατί αργείτε, τι στέκεστε νεκροί; / Ξυπνήστε μην είστε ενάντιοι κι εχθροί. Πως οι προπάτορές μας, ορμούσαν σαν θεριά, / για την ελευθερία, πηδούσαν στη φωτιά. Ο κόσμος να γλιτώσει, απ' αυτήν την πληγή, / κι ελεύθεροι να ζωμεν, αδέρφια εις την γη.

*Προϊόν γιπ πραγματείας με στοιχεία από το λήμμα του Διαφωτισμού και τον Θούριο. Ο όρος Μεταναγέννηση είναι επηρεασμένος από την ποστ κουλτούρα της Γαλλικής Επανάστασης. ☪

BASED ON AN IDEA OF "DEJO 95".

SELINI

άτιτλο [ενδορφίνη] ∞

Γι' αυτό καίγομαι.

Γιατί από τις στάχτες ξαναγεννιέμαι.

Κάποιες φορές αναρωτιέμαι πόσος χρόνος μου απομένει

για να ξανακαώ.

Κι αναρωτιέμαι πόσο αλήθεια είναι η κάθε αιτία ή δικαιολογία που το κάνω.

Σε μια προπαγάνδα πλέον το μυαλό μου.

Εγώ και ο εαυτός μου σε πόλεμο σκέψεων,
μα δεν βγάζει πουθενά.

Όλα είναι δρόμος λένε κι ότι ο χρόνος είναι ο καλύτερος γιατρός.

Αλλά εγώ χάνομαι σε κάτι μονόδρομους, τεράστιους και απέραντους.

Εκεί έπρεπε να πάω.

Σε κείνα τα μικρά και ασφυκτικά στενάκια που ο χρόνος

σε σκοτώνει ενώ τον πλησιάζεις.

Κι όσο τον μετράς, καταλαβαίνεις πόσο μέσα στα σκατά έχεις πέσει.

Κι εκεί πέρα ανακαλύπτεις κάτι,

κάτι που είναι άπειρο τελικά και δεν φτάνει μόνο να το μετράς.

Αλλά ξέρεις,

το άπειρο σταματά μονάχα εκεί που θες εσύ να σταματήσει. ●

[issue 033] - [08051 6] - [elimites.gr]

 το στέλεχος [μίνως-αθανάσιος καρωτάκης]

Ήταν Βράδυ. Δεν ήξερε τι ώρα περίπου. Είχε ξεχάσει να φορέσει το ρολόι χειρός που είχε αγοράσει για το εαυτό του, όταν είχε πάρει την πολυπόθητη προαγωγή. Βρισκόταν πλέον ένα βήμα πριν από τον τελικό προορισμό, τη θέση του γενικού διευθυντή. Αν συνέχιζε με τον ίδιο ρυθμό, ήταν δεδομένο ότι θα τα κατάφερνε. Ο κύριος Μπάμπης, τον είχε σε εκτίμηση. Πίστευε στις ικανότητές του. Έτσι του έλεγε στη συνάντηση που πραγματοποιούσαν στο γωνιακό καφέ της οδού Εγνατίας με Βενιζέλου.

«Θέλω να αναλάβεις τα ηνία της επιχείρησης. Είσαι ο καλύτερος εκεί μέσα. Λίγο ακόμα και η θέση θα είναι δική σου», είπε σηκώνοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού. Με το άλλο χούφτωνε τη νεαρή κοπέλα που καθόταν δίπλα του. Ήταν ψηλή, με πλούσιο μπούστο, ξανθιά μακριά μαλλιά και μωρουδίστικο δέρμα. Φορούσε ένα έντονο άρωμα και είχε βάψει τα μακριά νύχια των χεριών της μ' ένα έντονο χρώμα.

«Θα δείτε, κύριε Μπάμπη, θα τα καταφέρω», ανέφερε ο μεσήλικας άνδρας καθώς σηκωνόταν από το τραπέζι. Ο συνδαιτυμόνας του συνέχισε με μεγαλύτερη ένταση να χουφτώνει την κοπέλα. Εκείνη προσπαθούσε να παραστήσει την ευχαριστημένη, ωστόσο, ο Θεόκλητος Μαρκάτος γνώριζε ότι κάθε άλλο παρά ευτυχισμένη ήταν.

Βγήκε έξω και γλύτωσε από την κάπνα του μαγαζιού. Όσο πέραγε ο καιρός, τόσο σιχαινόταν να βλέπει το αφεντικό της εταιρείας. Όσο μεγάλωνε, τόσο άλλαζε. Ένιωθε το βάρος των πράξεών του να τον βαραινούν. Εδώ και χρόνια είχε πάψει να χαιρέται με τη δουλειά του. Όλα όσα είχε βιώσει, τον είχαν αλλάξει ριζικά. Δεν ήταν πλέον εκείνος ο πιτσιρικάς που πίστευε ότι μπορούσε να κάνει τα πάντα. Ήταν ένας μεσήλικας, που έβλεπε τα πράγματα να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο και αδυνατούσε να βάλει φρένο στον κατήφορο. Μέρα με τη μέρα αναρωτιόταν ποιο ήταν το πραγματικό νόημα της ζωής. Είχε ξεκινήσει, μάλιστα, το διάβασμα σχετικών βιβλίων αυτοβοήθειας για να βρει επιτέλους μια απάντηση.

Άνοιξε το κινητό του και κοίταξε τις κλήσεις του. Ήταν

τουλάχιστον πέντε από την Ειρήνη, εκείνη την πιτσιρικά που είχε γνωρίσει πριν από περίπου δύο μήνες. Έβγαιναν αραιά και που για διασκέδαση. Την κυκλοφορούσε σε διάφορα μαγαζιά κι ύστερα εκείνη του καθόταν. Τις πρώτες φορές ένιωθε ηδονή, ένιωθε ένα περίεργο σκίρτημα. Όλα αυτά κράτησαν για λίγο, συγκεκριμένα για επτά εξόδους. Από εκεί και ύστερα έβγαινε μαζί της γιατί δεν είχε τι άλλο να κάνει. Όλες αυτές οι ανούσιες σχέσεις τον είχαν εξουθενώσει. Έπρεπε κάποια στιγμή να πει ένα μεγαλόπρεπο όχι στην κωλοζωή που έκανε. Ποθούσε επιτέλους να βρει κάτι, το οποίο θα τον έβγαζε από το σκοτάδι. Θα τον οδηγούσε στο φως, στην ευτυχία.

Συνέχισε να ανεβαίνει τον δρόμο με ταχύ βήμα. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει για να σώσει τον εαυτό του. Το είχε κάνει στο παρελθόν ακόμα μία φορά, αλλά δεν ήξερε αν μπορούσε πλέον και μετά από τόσο αγώνα, να πάρει την απόφαση να τα παρατήσει.

Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Το σήκωσε.

«Που είσαι μωρό μου; Που θέλεις να πάμε απόψε;» ρώτησε με γλυκιά φωνή. Είχε φτάσει τόσο κοντά στην επιτυχία. Δεν θα τα παρατούσε. Δεν υπήρχε πλέον επιστροφή.

«Έρχομαι να σε πάρω», είπε επιταχύνοντας το βήμα του. ●

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 2016

Ωρα 10.37

Θ15Β18Ν2

Μόλις μπήκα. Ανέβηκα κατευθείαν τις σκάλες. Πήγα στα γνώριμα. Πίσω πίσω. Notebook κατευθείαν στην πρίζα. Τριγύρω κάποιοι κοιμούνται. Κουρτίνες στα παράθυρα κατεβασμένες. Να κρατήσουν έξω το φως του ήλιου, τις αντανakλάσεις του αλμυρού καθρέφτη, την εικόνα του νησιού που αφήνουμε.

Σχεδόν έξι μήνες μετά. Μια άλλη εποχή. Μια άλλη ατμόσφαιρα. Μια άλλη πραγματικότητα. Μια άλλη εγώ. Ένα ταξίδι που μπορεί να καθυστέρησε να γίνει ή ίσως να γίνεται την κατάλληλη στιγμή. Στην αναμονή μιας συνάντησης που σίγουρα άργησε πολύ. Αυτή ναι, άργησε. Η λαχτάρα πια δεν είναι ίδια. Είναι βέβαια παρούσα. Γρηγορεί και πάλλεται. Πάλλεται αφουγκραζόμενη σφυγμούς και σκέψεις. Δεν πρόκειται, όμως, για μια λαχτάρα ατόφιας προσμονής πλέον. Είναι μια λαχτάρα ανάμεικτη με απορία, αβεβαιότητα, απογοήτευση.

Σχεδόν έξι μήνες μετά. Μετά από το τελευταίο ταξίδι για τον ίδιο προορισμό. Ένα ταξίδι με αφορμή μια γιορτή, μια γαμήλια χαρά. Ευοίωνη ατμόσφαιρα για μια δική μας συνάντηση. Γούρικη. Σχεδόν έξι μήνες μετά, αφότου επέλεξες να μην έρθεις. Αφότου διάλεξες να βρεθείς αλλού. Το σκέφτηκα τότε ότι θα μετάνιωνες. Δεν το είπα. Το είπες εσύ αργότερα πολλές φορές. Η αναμονή συνεχίστηκε.

Στα "Αποσπάσματα του Ερωτικού Λόγου" ο Ρολάν Μπαρτ αφηγείται την ιστορία ενός βουδιστή μοναχού που ερωτεύτηκε μια γυναίκα.

Εκείνη του είπε: “Μείνε εκατό βράδια κάτω από το παράθυρό μου και τότε θα γίνω δική σου”. Ο μοναχός πήρε ένα σκαμνάκι και κάθισε κάτω από το παράθυρό της αναμένοντας. Δεν το κούνησε στιγμή από κει. Την εννεηκοστή ένατη βραδιά όμως, χωρίς να πει λέξη, σηκώθηκε, πήρε το σκαμνάκι του και έφυγε.

Όλον αυτόν τον καιρό έμεινα κάτω από το παράθυρό σου. Με κρύο και με ζέστη. Με άπνοια και με θύελλα. Με ήλιο και βροχή. Με συννεφιά και αιθρία. Φτερούγισα. Απόρησα. Ευχαριστήθηκα. Εκνευρίστηκα. Χάρηκα. Λυπήθηκα. Ενθουσιάστηκα. Τρόμαξα. Γέλασα. Έκλαψα. Θαύμασα. Χτυπήθηκα. Αναθάρρησα. Απογοητεύτηκα. Πόνεσα. Παρηγορήθηκα.

Οι αποστάσεις μεγαλοποιούν τα πράγματα φορές φορές. Τα δείχνουν πιο δραματικά. Ένιωσα να περνάω από σαράντα κύματα. Τώρα ταξιδεύοντας ξανά για να σε συναντήσω, τα περνώ κυριολεκτικά. Ένα ένα ξεπλένουν τη σκέψη μου. Το αλάτι τονίζει τη γεύση της ξεκάθαρης. Ξέρω ότι δεν είμαι βολική. Δε θέλω μια θέση εναλλακτική. Δέχομαι μόνο την οπτική μιας ευκαιρίας. Η αλήθεια είναι ότι δε μου ζήτησες να περιμένω κάτω από το παράθυρό σου. Το επέλεξα γιατί το ήθελα. Τουλάχιστον για λίγο το ήθελες κι εσύ.

Το εκατοστό βράδυ έφτασε. Δεν έχω πάρει ακόμη το σκαμνάκι μου να φύγω από το παράθυρό σου. Ομως, δε βρίσκομαι στο σημείο που με άφησες. Στροβιλίστηκα μέσα σε σκέψεων κυκλώνα δυσοίωνο και σε κενά συναισθηματικού αέρος. Ο χειμώνας πέρασε βαρύς από πάνω μου. Τώρα η άνοιξη μπήκε για τα καλά. Η φύση γύρω μου και μέσα μου ξύπνησε και ανθίζει. Η μπόρα ξέπλυνε τη σκόνη. Η αχλή του παλιού μύθου διαλύθηκε. Ο ορίζοντας καθάρισε. Σε βλέπω όπως είσαι, κοιτάξέ με κι εσύ. ●

η γυναίκα με τα μαύρα [όμικρον μι]

Τη θυμάμαι μια ζωή.
Από το νηπιαγωγείο ήμασταν μαζί
μα δεν παίζαμε ποτέ.
Εκείνη ήταν πάντα μόνη και έφτιαχνε πυργάκια με την
άμμο,
Χειμώνα - καλοκαίρι, κι όταν δεν τα χαλούσε ο καιρός
τα γκρέμιζε μόνη της με μανία.

Μεγάλωσε όμως, όπως μεγάλωσα κι εγώ και όλοι μας.

Τώρα φοράει κάτι μαύρα τετράγωνα γυαλιά ηλίου.
Τα φοράει πάντα. Νύχτα και μέρα.
γιατί δε θέλει κανένας να [παρα]βιάζει τις κόρες της.

Μόνο εγώ έχω το προνόμιο.
Μόνο εγώ έχω δει το κενό και την απόγνωση
μέσα στα υγρά θλιμμένα της μάτια.

Της αρέσει η τζαζ, η μελαγχολική τζαζ
που τη συνδυάζει συνήθως με μαύρα στενά και κοντά
φορέματα
και με μαύρα σταράκια. Χωρίς καλσόν.
Για να προδίδει τη γυμνή της σάρκα.

Πάντα μου κρατάει το χέρι και προχωράμε, μόνοι μέσα στο
πλήθος.

Όπου κι αν πάω θέλει να την παίρνω κι αυτή μαζί,
κι όταν κάνει κρύο τυλίγεται επάνω μου, κοντά μου,

τόσο κοντά μου που τα χνότα μας γίνονται ένα.

**Τα φιλιά που μου δίνει είναι πικρά από τα ξενύχτια
και τις ουσίες
και όταν τα χείλη της ξεκολλάνε από τα δικά μου
τα αφήνουν κόκκινα και υγρά
από το αίμα που αναβλύζει από τις φρέσκες
πληγές.**

**Αγαπάει τις βροχές και τις μουντές γκρίζες ημέρες
γιατί δεν υπάρχουν τριγύρω χαρούμενοι άνθρωποι.**

**Σιχαίνεται τις λιακάδες και τον έρωτα.
Όταν της εξομολογούμαι τον έρωτα μου χάνεται,
φεύγει μακριά,
και επιστρέφει με την μικρή της αδερφή, την
Απώλεια,
μόνον όταν ο έρωτας πεθάνει και τον θάψω
μαζί με τους άλλους μου νεκρούς.**

**Ωστόσο την έχω συνηθίσει. Δε λέω ότι
την αγάπησα, μα τη συνήθισα.
Συνήθισα να ακούω το νανούρισμα της τα
αξημέρωτα βράδια μου.**

**Αν ήταν τραγούδι, θα ακουγόταν σαν το
"in a sentimental mood"
κι αν ήταν γυναίκα, θα έμοιαζε με το Θάνατος.**

**Μα είναι μοναδική και μοναχική.
Ντυμένη στα μαύρα, είναι μόνο για μένα
και είναι η Μοναξιά! ☹**

Η ενοχλητικά μονότονη βροχή,
έκανε τον δεινόσαυρο να σκοντάψει στην νοσταλγία.
Κουτροβαλιάστηκε και κατακύλησε με θόρυβο.

Ένα κρεάτινο βουνό
απελευθερωμένο απ την αιωνιότητα
κι υποκύπτοντας στη βαρύτητα
έπεσε θύμα της μυωπίας
και της
διαχειριστικής του ενσυναίσθησης,
παρασέρνοντας μαζί του:

πορσελάνινα φλοράλ φλιτζανάκια,
τεχνητό γκαζόν,
ατμομηχανές,
περουκίνια,
καλές προθέσεις,
αιμορροΐδες
καριέρες στο σανίδι,
τανκς,
τον Καβάφη,
ντουλάπες
δονητές
κατά συρροήν δολοφόνους,
μητέρες,
συστημικούς φαλλούς,
συνάχια,
προδοσίες,
μηλόπιτες,
κέδρους,
πιγκάλ,
εμμηνοπαυσιακά χόμπι αγιογραφίας,
αποστραγγισμένα πάθη
θεραπείες φαλάκρας,
προλεταριακές υπομονές,
διαφωνούντα αιδοία,

αντιβιώσεις,
 τερλίκια,
 κονδυλώματα,
 το φανταστικό βαρίδιο,
 καλάμια ψαρέματος,
 αγελάδες,
 ποδήλατα,
 υποκοριστικά,
 σοκοφρέτες,
 μίξερ και ηλεκτρικές κουβέρτες.

Το κρεάτινο τσουνάμι απορροφούσε
 ανένοχα
 -και πολύ φοβάμαι αδιάφορα-
 μα πάντα εγκλωβισμένο στη φυσική του χάρη κι ορμή,
 όλη την ανθρώπινη επιμέλεια και προσαρμογή,
 αφήνοντας πίσω του,
 ιστοπέδωση,
 έδαφος καθαρό κι αφράτο.
 Και τρεις σελίδες κενές,
 να γεμίσουν καμιά ντουζίνα επιζώντες.

Όταν ο δεινόσαυρος σταμάτησε να σέρνεται,
 πάνω απ' το μωλωπισμένο του κεφάλι
 βούιζαν οι μέλισσες κι ο μύθος του.

Έμεινε εκεί γι' αρκετές ώρες.
 Εξάλλου και να σηκωνόταν τι είχε να κάνει;
 Η βροχή είχε σταματήσει εδώ και μέρες
 Ο ήλιος κυνηγιόταν με το φεγγάρι κι αυτό τον νύσταξε.
 Ίσως βέβαια να ήταν κι η διάσχιση απ' το πέσιμο.
 Ίσως να του πέσε βαρύς ο πολιτισμός στο στομάχι.
 Ποιος ξέρει;

Έσπασε τις αρθρώσεις των δακτύλων του τρεις φορές από συνήθεια,
 άφησε και μια μακρόσυρτη πορδή μπας και ξεφουσκώσει...
 και κοιμήθηκε. 🌙

εγώ και εσύ [μαρίνα αποστόλου]

*Αφιερωμένο στους πρόσφυγες
της Μέσης Ανατολής*

Εγώ κι εσύ

Εγώ που προέρχομαι από ένα κόσμο παρακατιανό

Εσύ που χεις πολιτισμό

Εγώ που δεν έχω πάει σχολείο

κι είμαι από οικογένεια με δέκα παιδιά

Εσύ που κάθε μέρα μαθαίνεις όλο και πιο πολλά

Εγώ που έμαθα να ζω με δεισιδαιμονίες, φόβους, απειλές και όπλα

Εσύ που ζεις στην ειρήνη και την ευδαιμονία

Εγώ που δεν είχα ευκαιρία να γνωρίσω το σωστό

Εσύ που το ξέρεις από τα γεννοφάσκια σου

Εγώ που δεν είχα ποτέ πληροφόρηση

Εσύ που μαθαίνεις τα πάντα με ένα κλικ

Εγώ που απόψε που βρέχει έβαλα το μωρό μου μέσα σ'
ένα καρτοτηλέφωνο κοιτώντας ψύχραιμα την κάμερα του
δημοσιογράφου

Εσύ που αναστατώθηκες γιατί το μωρό σου δεν ήπια τα
τελευταία 20 ml γάλα

Εγώ κι εσύ τόσο ανόμοιοι, τόσο άνισοι, απόψε θα
αναμετρηθούμε

Εγώ που δεν έχω δικαίωμα να βγάλω κιχ

Εσύ που οι λέξεις δε θα σε φτάσουν για να με βρίσεις όσο θες

Εγώ που πρέπει να αντέξω τα πάνδεινα

Εσύ που δεν αντέχεις ούτε να με βλέπεις

Εγώ κι εσύ. ●

europa universalis [γιώργος τζαβλάκης]

Ήταν το τέλος του χορού του μίσους, Βάνδαλοι, Γότθοι και Σταυροφόροι
έκρυσαν το αίμα στο πορφυρό του Ραφαήλ.

Σήμερα οι πληγές ανοίγουν και κακοφορμισμένα μυαλά την τύχη μας
ορίζουν.

Ήταν το τέλος του ελέω Θεού μαύρου θανάτου, στη διαυγή φωτεινότητα
του Μποτιτσέλι.

Σήμερα ιεροεξεταστές του μίσους, στ' όνομα του έθνους καταδικάζουν,
πρόσφυγες και αλλοεθνείς.

Ήταν το σπέρμα του Λεονάρντο που ξαναγέννησε ήθος και κάλλος
ξεχασμένα από καιρό.

Σήμερα ανήμπορη και τσακισμένη, σαπίζει μέσα σε λιμνάζοντα υγρά.

Ήταν τα όνειρα για ουτοπίες, δίχως αφέντη, δίχως φυλή

Σήμερα Πραϊτορες κρυφοκοιτάζουν λυσσασμένα, πίσω από
συρματοπλέγματα ψυχρά.

Χειμώνας βαρύς και άγριος ο κόσμος μας... ο ήλιος έδυσε... αργεί να
ξημερώσει. ●

για τις ιστορίες, το προσωπικό κάλεσμα,
την εικόνα [ημερολόγιο caravan project]

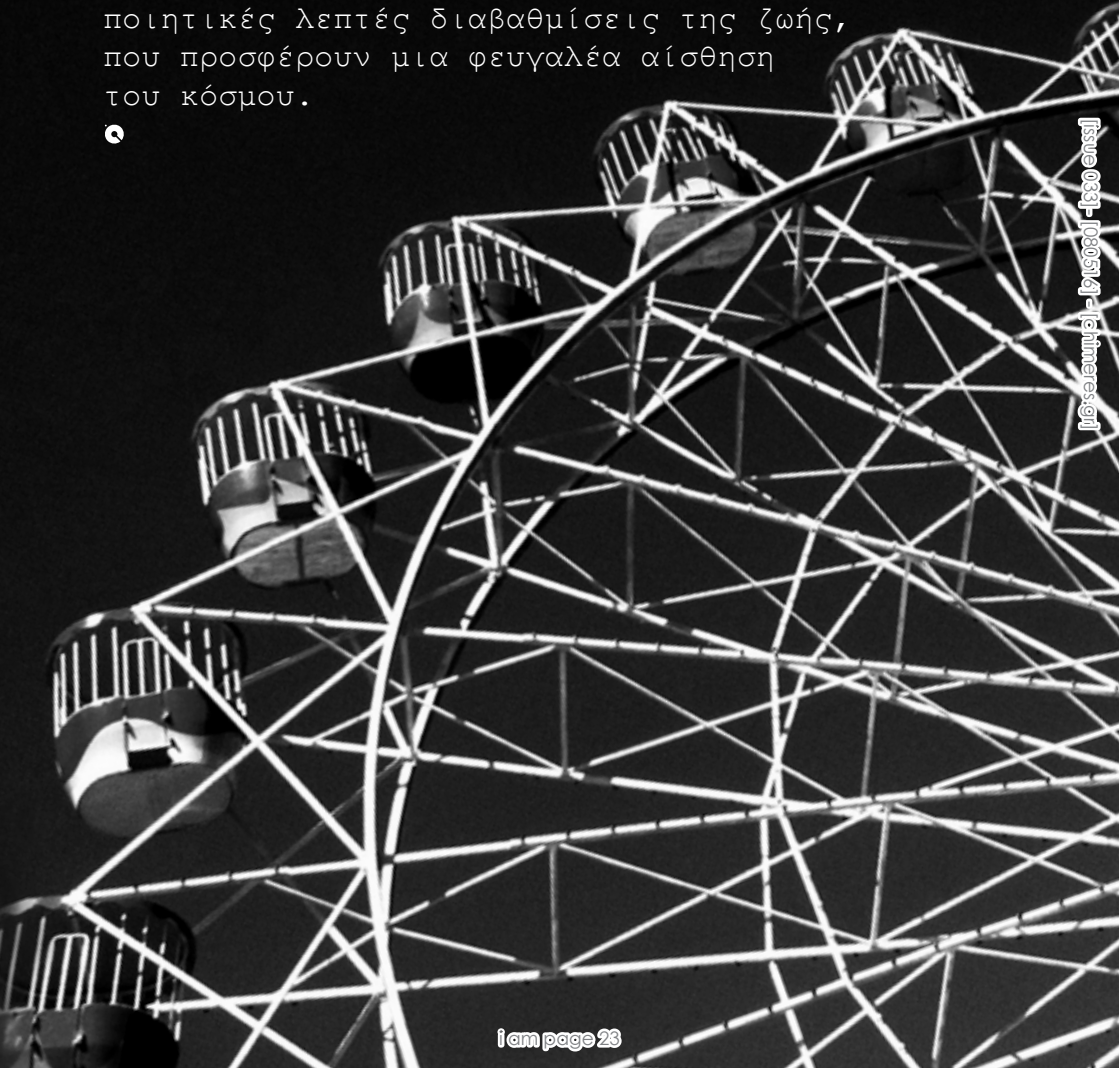
[...] Μέσα σ' έναν κόσμο αβεβαιότητας που κυριαρχεί η νεύρωση και ο ωφελιμισμός και απουσιάζει το πνεύμα και η αισθητική, το μοίρασμα ιστοριών αποτελεί μια εγγύηση διαφύλαξης και κατάκτησης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Σε έναν βίαιο και θορυβώδη καιρό που επιτίθεται, οι ιστορίες δημιουργούν το απαραίτητο ανάχωμα, σ' αυτές τις εκφυλιστικές τάσεις των καιρών, μας βοηθούν να αντισταθούμε, να κρατήσουμε ζωτική την ελπίδα, να διαφυλάξουμε εκείνη την ακτίνα φωτός που μας επιτρέπει να διατρέξουμε μια αξιοπρεπή πορεία. Αν αφήσουμε να πεθάνει η ιστορία, αν αφήσουμε να ακούγεται μονάχα το θανατερό τραγούδι των σειρήνων, θα είμαστε σε θέση να παράγουμε μόνο μια άρρωστη και χωρίς μνήμη συλλογικότητα.

[...] Υπάρχει κάτι που σουλατσάρει αδιάκοπα στο στομάχι, ανεβοκατεβαίνοντας λυσσασμένο και με ό,τι δύναμη του έχει απομείνει προσπαθεί να διανοίξει το στέρνο και να ακουστεί η φωνή του. Είναι το προσωπικό κάλεσμα του καθενός, η δική του κράτηση στο τρενάκι, που διασχίζει φρενόμενο το λούνα παρκ της ζωής. Αυτό το προσωπικό αποτύπωμα που σφραγίζει κάθε απόφαση, επικυρώνει κάθε δράση μεταφέροντας καθαρό το σφιχταγκάλιασμα του ενστίκτου με την διαίσθηση, απλώνοντάς το με χάρη πάνω στην ψυχική παλέτα. Αυτό το ανέναο σφιχταγκάλιασμα ενστίκτου και διαίσθησης κινεί τον ρου της ιστορίας. Η τέχνη του να ζεις που χάθηκε και χάθηκε, γιατί κατοικεί σε γενναίες ψυχές.

[...] Οι εικόνες είναι από μόνες τους ένας κόσμος και δεν πρέπει να πατρωνάζονται από ιδέες και πλαίσια. Χρειάζεται να προσκαλούν τον θεατή να

ταξιδεύει στο μικρό σύμπαν που περικλείουν. Οι εικόνες λειτουργούν ξέχωρα από τις ιδέες, από τις ιστορίες, ξεφεύγουν από τα ιδεολογικά όρια που τους επιτάσσει ο δημιουργός. Οι εικόνες κρύβουν στον πυρήνα τους την αναρχία, τραβούν το δικό τους δρόμο που είναι άγνωστος σ' εμάς.

[...] Βρίσκω χαρά όταν αντικρίζω μια εικόνα που είναι ζωντανή, όχι επειδή μου θυμίζει κάτι που έχω στο μυαλό μου ή επιβεβαιώνει την αίσθηση που έχω για τον κόσμο, αλλά επειδή είναι αυθύπαρκτη, συμπυκνώνει με τρόπο ά-λογο όλες εκείνες τις ποιητικές λεπτές διαβαθμίσεις της ζωής, που προσφέρουν μια φευγαλέα αίσθηση του κόσμου.

[0:00:00] - [0:00:00] - [0:00:00]

Μηδενιστική
Κολλεκτίβα
Χίμαιρες

join the movement

Jean-Luc Godard

jean-luc godar(t)d_

ο Θεός της έβδομης τέχνης [baphomet]

αφιέρωμα στον πατέρα της Νουβέλ Βαγκ

Ο Ζαν-Λυκ Γκοντάρ, γεννήθηκε στο Παρίσι το 1930 και έζησε τα παιδικά του χρόνια μεταξύ Γαλλίας και Ελβετίας. Το 1949, πηγαίνει στο Παρίσι για να σπουδάσει εθνολογία στη Σορβόνη. Εκεί θα γνωρίσει και θα συναναστραφεί με τους Κλοντ Σαμπρόλ, Φρανσουά Τρυφώ, Έρικ Ρομέρ και Ζακ Ριβέτ - τους κινηματογραφιστές δηλαδή που μετέπειτα θα στελεχώσουν το κίνημα της Νουβέλ Βαγκ.

Το 1950, μαζί με τους Τρυφώ και Ριβέτ εκδίδει το περιοδικό Gazette du Cinema, γράφει για το σινεμά και παράλληλα παίζει σε ταινίες των Ριβέτ και Ρομέρ. Το 1952 ξεκινά η συνεργασία του με το περιοδικό Cahiers du Cinema του Αντρέ Μπαζέν. Με τα χρήματα που συγκεντρώνει, θα γυρίσει την πρώτη του μικρού μήκους ταινία, το ντοκιμαντέρ "Επιχείρηση Μπετόν" (1954). Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '50 θα ολοκληρώσει ακόμη τέσσερις ταινίες μικρού μήκους.

Έντονα επηρεασμένος από σκηνοθέτες όπως οι Ζαν Ρενουάρ, Νίκολας Ρέι, Ρομπέρ Μπρεσόν, Ρομπέρτο Ροσελίνι και Ζαν Ρους, ο Γκοντάρ θα

προσπαθήσει εξ αρχής - σε αντίθεση με τον φίλο και συνάδελφό του Τρυφώ - να εντάξει την προσωπική του ζωή και τις πολιτικές του πεποιθήσεις στις ταινίες του, αλλά και να δείξει ότι στον κινηματογράφο «όλα επιτρέπονται». Αυτοσχεδιασμός, κάμερα στο χέρι, αυτοαναφορικότητα, δοκιμιογραφικός λόγος, παράθεση λογοτεχνικών και φιλοσοφικών κειμένων, αποτελούν μερικά μόνο από τα χαρακτηριστικά στοιχεία του έργου του.

«Ήθελα να ξεκινήσω από μια ιστορία συμβατική και να ανακατασκευάσω, με διαφορετικό τρόπο, ό,τι είχε γίνει μέχρι τότε στον κινηματογράφο. Ήθελα επίσης να δώσω την εντύπωση ότι τα κινηματογραφικά μέσα ανακαλύπτονταν ή δοκιμάζονταν για πρώτη φορά», θα πει χαρακτηριστικά ο Γκοντάρ σε μία από τις πρώτες του συνεντεύξεις στο περιοδικό Cahiers du Cinema το 1962.

[issue 033] - [080516] - [chimeres.gr]

Το φιλμ “Με Κομμένη την Ανάσα” εγκαινιάζει το κίνημα της γαλλικής Νουβέλ Βαγκ το οποίο, σύμφωνα με τον Γκοντάρ, ορίζεται από «τη θλίψη, τη νοσταλγία για τον κινηματογράφο που έπαψε πια να υπάρχει, καθώς και από την καινούρια σχέση μεταξύ μύθου και πραγματικότητας». Ως και το 1965 κινηματογραφεί μεταξύ άλλων, κάποιες από τις σπουδαιότερες ταινίες του: “Ο Μικρός Στρατιώτης”, “Η Περιφρόνηση”, “Ο Τρελός Πιερό” και το “Αλφαβίλ”.

Από το 1966 ως το 1968, ο σκηνοθέτης δημιουργεί ταινίες έντονα επηρεασμένες από τα πολιτικά γεγονότα της τρέχουσας δεκαετίας και τα κοινωνικοπολιτικά ρεύματα που αναδύθηκαν από τις ταραχές του Μάη του '68. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά: Masculin-Feminin (1966), Two or Three Things I Know About Her (1966), La Chinoise, Weekend (1967) και Le Gai Savoir (1968).

Με τον Ζαν-Πιερ Γκορέν, ο Γκοντάρ θα ιδρύσει την ομάδα Τζιγκα Βερτόφ και θα αποποιηθεί τον τίτλο του δημιουργού και τον ρόλο του κινηματογραφιστή. Μαζί με τον Γκορέν θα ολοκληρώσει τις ταινίες-δοκίμια: Wind From the East (1969), Vladimir and Rosa (1971), Tout

Va Bien (1972) και Letter to Jane (1972). Οι ταινίες αυτές ήταν ριζοσπαστικές ως προς το περιεχόμενο και το ύφος τους και βασίζονταν ως επί το πλείστον, στις ιδέες της πάλης των τάξεων και τον διαλεκτικό υλισμό.

Το 1971 ο Γκοντάρ είχε ένα σοβαρό ατύχημα με μοτοσικλέτα που τον κράτησε αρκετούς μήνες στο νοσοκομείο. Στο Παρίσι θα γνωρίσει την Ελβετίδα σκηνοθέτη Αν-Μαρί Μιεβίλ και την επόμενη χρονιά θα φύγουν μαζί για τη Γκρενόμπλ, όπου ο Γκοντάρ θα μεταφέρει το Sonimage video studio. Σταδιακά απομακρύνθηκε από τον στρατευμένο κινηματογράφο της ομάδας Βερτόφ και επέστρεψε σε πιο προσωπικά θέματα.

Γοητευμένος από τα νέα μέσα ο Γκοντάρ, μαζί με την Μιεβίλ πειραματίστηκαν με το βίντεο, δουλεύοντας αρκετά με αναθέσεις κυρίως από την γαλλική τηλεόραση: Εδώ κι Αλλού (1974), Πώς τα Πάτε; (1976), Έξι Φορές Δύο (1976), Γαλλία, Γύρος, Παρακαμπτήριος (1979). Μαζί θα ολοκληρώσουν επίσης το “Numero Deux” (1975) και το “Σώζων Εαυτόν Σωθήτω” του 1980, το οποίο σηματοδοτεί την αρχή μιας νέας περιόδου στο έργο του και την επιστροφή του στο κλασικό σινεμά.

Στη συνέχεια ο Ζαν-Λυκ Γκοντάρ, εγκαθίσταται στο Παρίσι όπου αρχίζει να δουλεύει τη «θείκη τριλογία», που αποτελείται από τα φιλμ: "Passion" (1982), "First Name: Carmen" (1983) και το "Hail Mary" (1985). Τρεις ταινίες - πραγματείες, με βάση τη γυναικεία φύση, την επιθυμία, την σεξουαλική ιδιαιτερότητα, αλλά και την ίδια την εικόνα.

Στα χρόνια που ακολουθούν, ο Γκοντάρ και η Μιεβίλ, μεταφέρουν το Sonimage στούντιο στην Rolle, μια μικρή πόλη ανάμεσα στη Γενεύη και τη Λωζάνη της Ελβετίας. Το 1986 οι δυο τους πραγματοποίησαν την παραγωγή, αλλά και πρωταγωνίστησαν, στο home-movie "Soft and Hard" (Soft Talk on a Hard Subject Between Two Friends) για το βρετανικό Channel Four. Στη συνέχεια θα πραγματοποιήσουν τις ταινίες: "Grandeur et Decadence d'un Petit Commerce de Cinema" (1986), "Soigne ta Droite" (1986) και "King Lear" (1986).

Στη δεκαετία του '90 ο Γκοντάρ θα σκηνοθετήσει τα φιλμ: "Nouvelle Vague" (1990), "Germany 90 Nine Zero" (1991), "Helas pour moi" (1993), "Forever Mozart" (1996) και την οκτάωρη σειρά "Histoires du cinema" (1997-98). Το 1998 το Μουσείο Μοντέρνας

Τέχνης της Νέας Υόρκης αναθέτει στον Γκοντάρ και τη Μιεβίλ την παραγωγή του σαρανταεπτάλεπτου βίντεο "The Old Place".

Το 2001 ο Γκοντάρ επανέρχεται στη σκηνοθεσία με το "Éloge de l'amour" (In Praise of Love). Ταινία που προβλήθηκε στο Φεστιβάλ των Καννών, ενώ το 2003 κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα, με τον τίτλο: "Ελεγεία του Έρωτα". Μία ταινία, η οποία πραγματεύεται τα διαχρονικά θέματα της ιστορίας, της μνήμης και του πολιτισμού.

Το 2010 ο σπουδαίος Γάλλος δημιουργός παρουσιάζει το «Film Socialisme». Πρόκειται για ένα μάθημα ιστορίας κι εν μέρει, αποτελεί ένα ιδιόμορφο κινηματογραφικό πείραμα, αλλά κι ένα σύγχρονο και επίκαιρο πολιτικό σχόλιο, για τις χώρες της Μεσογείου πρωτίστως, αλλά και γενικότερα. Το φιλμ, είχε συμμετοχή στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα» («Un Certain Regard») του 63ου Φεστιβάλ Καννών.

Τον Μάιο του 2014, στο πλαίσιο του 67ου Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ των Καννών, ο Γκοντάρ επέστρεψε με τη νέα του ταινία που φέρει τον τίτλο: «Αποχαιρετισμός στη

Γλώσσα» (Goodbye to Language / Adieu au langage - 2014). Σ' ένα φεστιβάλ που γνωρίζει όσο λίγοι, ο Γάλλος σκηνοθέτης συμμετείχε με την ταινία του στο επίσημο διαγωνιστικό όπου και απέσπασε το Βραβείο της Επιτροπής (εξ ημισείας με τον ταλαντούχο νεαρό Καναδό σκηνοθέτη, Ξαβιέ Ντολάν και την ταινία του «Mommy»), αρνούμενος όμως για μία ακόμη φορά να δώσει το παρών.

Στην ταινία, μία παντρεμένη γυναίκα κι ένας ανύμφευτος άντρας συναντιούνται. Αγαπιούνται, τσακώνονται, παλεύουν. Ένας αδέσποτος σκύλος κάνει βόλτα ανάμεσα στην πόλη και στην εξοχή. Οι εποχές περνούν. Ο άντρας κι η γυναίκα ξανασυναντιούνται. Ο σκύλος βρίσκεται ανάμεσά τους. Ο άλλος είναι μέσα στον έναν, ο ένας μέσα στον άλλον κι είναι τρεις. Ο πρώην σύζυγος καταστρέφει τα πάντα. Μια δεύτερη ταινία ξεκινά: ίδια σαν την πρώτη και πάλι όχι. Από το ανθρώπινο γένος περνάμε στη μεταφορά. Αυτό τελειώνει με γαυγίσματα και το κλάμα ενός μωρού. Εν τω μεταξύ, θα έχουμε δει κόσμο να μιλά για την αποκαθήλωση του δολαρίου, την αλήθεια των μαθηματικών και το θάνατο ενός κοκκινολαίμη...

Με τη νέα του δημιουργία ο Ζαν-Λυκ Γκοντάρ δε διστάζει να πειραματιστεί και πάλι με την τεχνολογία του 3D. Είχε προηγηθεί η μικρού μήκους «Three Disasters» που αποτέλεσε κομμάτι της σπονδυλωτής ταινίας «3X3D». Στο καστ της νέας του ταινίας, συναντάμε τους ηθοποιούς: Ελοΐζ Γκοντέ, Ζο Μπρουνό, Καμέλ Αμπντελί, Ρισάρ Σεβαλιέ και Τζέσικα Έρικσον.

Τον Ιούνιο του 2014, είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε το νέο φιλμ του Ζαν-Λυκ Γκοντάρ, στο αφιέρωμα που διοργάνωσε η Ταινιοθήκη της Ελλάδος, σε συνεργασία με το Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος: «Τώρα Γκοντάρ /Maintenant Godard». Έναν χρόνο μετά, η ταινία κυκλοφόρησε και στις Κινηματογραφικές Αίθουσες.

Οι ταινίες του Ζαν-Λυκ Γκοντάρ, αποτελούν διαχρονικά αριστουργήματα που άσκησαν τεράστια επιρροή τόσο στον ανεξάρτητο Αμερικάνικο Κινηματογράφο όσο και σε πλήθος εικαστικών καλλιτεχνών, ανά την υφήλιο. Όντας ένας από τους κορυφαίους και αυθεντικούς auteurs στην ιστορία της Έβδομης Τέχνης, ο Γκοντάρ επαναπροσδιόρισε τον τρόπο με τον οποίο παρακολουθούμε και αντιλαμβανόμαστε τον Κινηματογράφο... ●

στίβεν κίνγκ – mr mercedes [seitanakos (ακα πτωχός γιώργος)]**iii** Ο Βασιλιάς ζει! Ζήτω ο βασιλιάς!

Έφτασε η μεγάλη ώρα! Η ώρα για τον Βασιλιά της φαντασίας να μιλήσει και να μας οδηγήσει με τον λόγο του σε τόπους τόσο κοντινά μακρινούς και τόσο αλλόκοτα ρεαλιστικούς. Ήρθε η ώρα για τον συγγραφέα που θα πει στον χάρο «Κάτσε να σου πω μία ιστορία. Μετά θα κάνεις το καθήκον σου». Η ιστορία θα είναι τόσο μαγική και σαγηνευτική και πάνω απ' όλα χωρίς τέλος. Με αυτόν τον τρόπο ο Στίβεν Κινγκ θα ζήσει για πάντα.

Στίβεν Κινγκ. Ένα όνομα μεγάλο που έχει πίσω του ένα τεράστιο έργο. Ο Κινγκ είναι μία αυτόματη μηχανή παραγωγής βιβλίων. Φαντάζομαι ότι στο γραφείο του θα βρίσκαμε, αν καταφέρναμε να μπούμε με κάποιο μαγικό τρόπο, 10 χοντρούς τόμους γεμάτους ιδέες για βιβλία και άλλες ιστορίες. Η φαντασία και η έμπνευσή του είναι αστείρευτη.

Τα περισσότερα βιβλία του κινούνται στα πλαίσια της τρομακτικής φαντασίας. Από τα πλέον γνωστά του έργα είναι «Ο Μαύρος Πύργος», «Η Λάμψη», «Το Κοράκι», και «Το Αυτό». Τα τρία τελευταία έχουν γίνει καταπληκτικές ταινίες. Το πρώτο αν και το θεωρούσα αδύνατο να το δούμε στην οθόνη έχει ήδη ανακοινωθεί και θα μας επισκεφθεί στο σαλόνι μας το 2017.

Δεν κινούνται όμως όλα τα γραπτά του σε αυτά τα πλαίσια. Έχει γράψει και βιβλία που είναι πολύ διαφορετικά. Το «Πράσινο Μίλ» καθώς και το διήγημα «Rita Hayworth and Shawshank Redemption» που περιλαμβάνεται στο βιβλίο «Different Seasons». Δύο μοναδικές ιστορίες με έντονο ρομαντισμό που έχουν γίνει και ταινίες γνωστές σε όλους. Αυτό που δεν γνωρίζουμε όμως είναι ότι είναι ιστορίες του Κινγκ. Αυτά τα βιβλία, που ξεφεύγουν από τη νόρμα, είναι απλώς μαγικά και αυτό, από μόνο του, δείχνει τη συγγραφική δεινότητά του.

Στο ίδιο ύφος είναι και το βιβλίο «Mr Mercedes». Δεν ανήκει στην κατηγορία της τρομακτικής φαντασίας. Είναι ένα αστυνομικό νουάρ βιβλίο. Και ναι, είναι τριλογία! Η τριλογία του «Bill Hodges». Αυτό είναι το πρώτο, το δεύτερο (δεν το έχω διαβάσει ακόμα) έχει κυκλοφορήσει, ενώ το τρίτο θα είναι στα βιβλιοπωλεία το καλοκαίρι του 2016. Πειράζει που θεωρώ εξαιρετικά ευχάριστο να βλέπω μεγάλους και καταξιωμένους συγγραφείς να ξεφεύγουν από τη πεπατημένη και

να τα καταφέρνουν περίφημα; Κάτι τέτοιο τους ανεβάζει ακόμα περισσότερο στα μάτια μου.

Το «Mr Mercedes» είναι ένα βιβλίο που διαδραματίζεται σε μία μικρή Αμερικανική πόλη ένα χρόνο μετά από τη πρώτη μεγάλη οικονομική κρίση που έπληξε τις ΗΠΑ. Τότε γίνεται ένα συμβάν που στιγματίζει τον ήρωά μας τον Bill Hodges.

Η ιστορία αρχίζει λίγο καιρό μετά από αυτό το συμβάν. Ο πρωταγωνιστής είναι συνταξιούχος αστυνομικός. Ξέρετε τώρα. Από αυτούς που βλέπουμε και στις ταινίες. Συνταξιούχος, χωρισμένος, παρασημοφορημένος, συντετριμμένος από τη βαρεμάρα της νέας ζωής, με αυτοκτονικές τάσεις γιατί δεν κατάφερε να λύσει τη τελευταία υπόθεση όταν ήταν ακόμα εν ενεργεία αστυνομικός. Πόσο τετριμμένο και συνηθισμένο είναι αυτό το είδος του πρωταγωνιστή τόσο σε αμερικάνικες ταινίες όσο και σε βιβλία; Τέλος πάντων... Ένα γράμμα έρχεται να του αλλάξει την καθημερινότητα και να δώσει νόημα στη βαρετή και μίζερη ζωή του. Σωστά το μαντέψατε είναι από τον κακό της υπόθεσης.

Τι είναι ένα βιβλίο χωρίς κάποιο ηθικό δίπολο (πόλεμος – ειρήνη, καλό – κακό, ζωή – θάνατος); Δεν ξέρω αλλά δεν έχω συναντήσει πολλά τέτοια. Ο καλός εδώ είναι ο αστυνομικός. Ο κακός ποιος είναι; Σε αυτό το βιβλίο τον ξέρουμε. Μπαίνουμε στο μυαλό του, ξέρουμε τη προσωπική ιστορία του. Ξέρουμε τι έχει κάνει. Δολοφονίες, και μάλιστα μπόλικες. Ο Κινγκ μας τον δείχνει στην καθημερινή ζωή του. Πως είναι σαν άνθρωπος; Που δουλεύει; Όλο το πακέτο. Και το αποτέλεσμα είναι συγκλονιστικό. Έχουμε έναν κακό, τον Mr Mercedes, που σε ελκύει. Έχει την εργασία του για να ζει, δεν έχει προσωπική ζωή (και αυτό τετριμμένο), αλλά έχει κάποιες χαλαρές ή και ανύπαρκτες βίδες. Είναι

πολύ έξυπνος αλλά και αρκετά τρελός. Δεν ξέρω πως να το περιγράψω γιατί οι γνώσεις μου σε αυτόν τον τομέα (της ψυχολογίας) είναι μικρές.

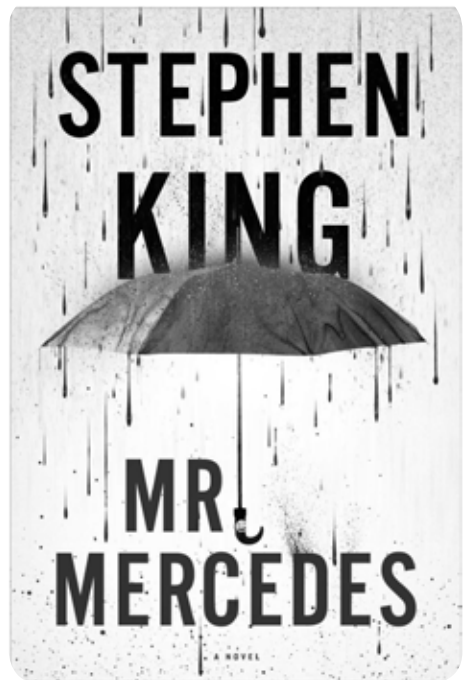
Αυτό που θέλει ο Mr Mercedes ή The Mercedes Killer ή Brady Hartsfield, όπως είναι το όνομά του, είναι να διασκεδάσει κλείνοντας όλες τις ανοιχτές εκκρεμότητες από τη μέχρι τότε δράση του. Το ηθικό δίπολο (αστυνομικός – δολοφόνος) μες στο βιβλίο είναι αριστοτεχνικό με πολλές ανατροπές. Δεν σου πάει η καρδιά να αφήσεις το βιβλίο από τα χέρια πριν διαβάσεις άλλο ένα κεφάλαιο. Πως να το πω πιο απλά;

Οι υπόλοιποι ήρωες του βιβλίου είναι εξίσου αξιόλογοι και συναρπαστικοί. Η αδερφή μιας γυναίκας που δολοφονήθηκε από τον Mr Mercedes και ένας μαθητής που κάνει θελήματα και διάφορες χαζοδουλίτσες για τον κεντρικό ήρωα Bill Hodges. Και οι δύο αυτοί χαρακτήρες είναι πολύ καλά δουλεμένοι και προσεγμένοι. Σου προκαλούν μία ωραία οικειότητα, σαν να τους ήξερες από καιρό. Σαν να είναι γνωστοί από τη γειτονιά. Το ωραίο είναι ότι τους χαρακτήρες μας τους παρουσιάζει και ο Mr Mercedes από μία τελειώς άλλη οπτική γωνία και μας δείχνει όλους τους λόγους για τους οποίους τους μισεί.

Η ιστορία είναι ολοκληρωμένη. Δεν πρέπει να περιμένουμε το δεύτερο βιβλίο για να δούμε την συνέχεια (έτσι νομίζω, αν κάνω λάθος mea culpa). Δεν μπορώ να ξέρω τι μπορεί να περιέχουν τα δύο άλλα βιβλία, αλλά έχω την πεποίθηση ότι μπορούν και να διαβαστούν και ανεξάρτητα.

Παρ' όλη την έλλειψη πρωτοτυπίας είναι ένα καταπληκτικό βιβλίο. Αυτό το χρωστάμε στον συγγραφέα γιατί είναι δεξιότεχνης στο να σε κρατάει σε αγωνία. Όπως και να το κάνουμε ο Κινγκ έχει στο ενεργητικό του πάνω από 60 βιβλία και συλλογές ιστοριών. Ξέρει πως να δένει τον αναγνώστη στα βιβλία του με αόρατα δεσμά. Σας το προτείνω ανεπιφύλακτα. Δεν θα το μετανιώσετε. Μέχρι την επόμενη φορά καλή ανάγνωση και καλά μπάνια (το καλοκαίρι είναι πιο κοντά απ' ότι φαίνεται!).

Συγγραφέας: Στίβεν Κινγκ
 Βιβλίο: Mr Mercedes
 Είδος: Αστυνομικό μυθιστόρημα
 ISBN: 1476754454

📡 γιατί μοιράζω δωρεάν τα βιβλία μου [cory doctorow, μτφ. medialibre.net]

[Σημ.: Ο Cory Doctorow είναι συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας που προσφέρει δωρεάν και ελεύθερα προς μοίρασμα τα βιβλία του σε ψηφιακή μορφή, τα οποία συνήθως έχουν άδεια Creative Commons AttributionNonCommercialShareAlike 3.0. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν περιορισμούς DRM και είμαστε ελεύθεροι να μοιραστούμε και να αλλάξουμε την δουλειά του, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις (αναφορά στον δημιουργό, μη εμπορική παράγωγη δουλειά, παρόμοια άδεια κ.α.). Μπορείτε να τα κατεβάσετε από την ιστοσελίδα του <http://craphound.com>. Το παρόν σημείωμα του συγγραφέα υπάρχει στην ιστοσελίδα για το κατέβασμα του βιβλίου "Little Brother", και παρόμοια σημειώματα θα βρείτε και στις σελίδες για τα υπόλοιπα βιβλία. Συνήθως, μια εκτενέστερη ανάλυση για τους λόγους που μοιράζει ελεύθερα για τα ψηφιακά του βιβλία υπάρχει στην αρχή κάθε ebook του.]

Το να μοιράζω δωρεάν βιβλία σε ψηφιακή μορφή (ebooks) μου δίνει καλλιτεχνική, ηθική και εμπορική ικανοποίηση. Η ερώτηση περί εμπορίου είναι εκείνη που ανακύπτει πιο συχνά: πώς γίνεται να μοιράζεις δωρεάν βιβλία σε ψηφιακή μορφή και παρ' όλ' αυτά να βγάζεις χρήματα;

Για μένα – σχεδόν για κάθε συγγραφέα – το μεγάλο πρόβλημα δεν είναι η πειρατεία, είναι η αφάνεια (ευχαριστώ τον Tim O'Reilly γι' αυτό το σπουδαίο απόφθεγμα). Από όλους τους ανθρώπους που δεν αγόρασαν αυτό το βιβλίο σήμερα, η πλειοψηφία τους το έκανε επειδή δεν άκουσαν ποτέ γι' αυτό, όχι επειδή κάποιος τους έδωσε ένα δωρεάν αντίγραφο.

Τα βιβλία με μεγάλες πωλήσεις στον τομέα της επιστημονικής φαντασίας πουλάνε μισό εκατομμύριο αντίγραφα – σε έναν κόσμο που τουλάχιστον 175.000 άνθρωποι παρακολουθούν το ComicCon στο San Diego, πρέπει να συμπεράνεις ότι οι περισσότεροι άνθρωποι που τους αρέσει η επιστημονική φαντασία (και σχετικά geeky πράγματα όπως κόμικς, παιχνίδια, Λίνουξ και παρόμοια) απλώς δεν αγοράζουν βιβλία. Ενδιαφέρομαι περισσότερο στο να φέρω μεγαλύτερο πλήθος από το ευρύ κοινό μέσα στην "τέντα", παρά να βεβαιωθώ ότι όποια/ος είναι μέσα στην "τέντα" έχει αγοράσει ένα εισιτήριο για να βρίσκεται εκεί.

Τα βιβλία σε ψηφιακή μορφή είναι ρήματα, όχι ουσιαστικά. Τα αντιγράψεις, είναι στην φύση τους. Και πολλά από αυτά τα αντίγραφα έχουν έναν προορισμό, ένα πρόσωπο για το οποίο προορίζονται, μια μεταφορά χέρι με χέρι από το ένα πρόσωπο σε ένα άλλο, ενσαρκώνοντας μια προσωπική σύσταση μεταξύ δύο ανθρώπων που εμπιστεύονται η μία την άλλη αρκετά ώστε να ανταλλάσσουν πράγματα. Αυτό είναι κάτι που οι συγγραφείς (θα έπρεπε να) ονειρεύονται, το παροιμιώδες

κλείσιμο της συμφωνίας. Κάνοντας τα βιβλία μου διαθέσιμα για ελεύθερο μοίρασμα, διευκολύνω τους ανθρώπους που τα αγαπάνε να βοηθήσουν άλλους ανθρώπους να τα αγαπήσουν.

Επιπλέον, δεν βλέπω τα βιβλία σε ψηφιακή μορφή να γίνονται υποκατάστατα των βιβλίων σε χαρτί για τους περισσότερους ανθρώπους. Δεν είναι ότι οι οθόνες δεν είναι αρκετά καλές: εάν μου μοιάζεις καθόλου, ήδη περνάς κάθε ώρα που μπορείς να βρεις μπροστά σε μια οθόνη, διαβάζοντας κείμενα. Αλλά όσο περισσότερη εξοικείωση αποκτάς με τους υπολογιστές, τόσο λιγότερο πιθανό είναι να διαβάζεις μεγάλα κείμενα σε αυτές τις οθόνες – αυτό συμβαίνει επειδή άνθρωποι εξοικειωμένοι με τους υπολογιστές, τους χρησιμοποιούν για περισσότερες ασχολίες. Όσο περισσότερο ασχολείσαι με τον υπολογιστή σου, τόσο πιο πιθανό είναι να διακόψεις ό,τι κάνεις μετά από πέντε με επτά λεπτά για να κάνεις κάτι άλλο. Αυτό κάνει τον υπολογιστή εξαιρετικά άβολο για το διάβασμα μεγάλων κειμένων σε αυτόν, εκτός κι αν διαθέτεις την σιδερένια θέληση μιας μοναχής καλόγριας.

Τα καλά νέα (για τους συγγραφείς) είναι ότι αυτό σημαίνει πως τα βιβλία σε ψηφιακή μορφή στους υπολογιστές είναι πιο πιθανό να προσελκύσουν την αγορά του τυπωμένου βιβλίου (το οποίο είναι, τελικά, φθηνό, εύκολο να αποκτηθεί και εύκολο να χρησιμοποιηθεί), παρά ένα υποκατάστατο του. Πιθανόν να μπορείς να διαβάσεις από ένα βιβλίο στην οθόνη τόσο κείμενο, όσο ώστε να συνειδητοποιήσεις ότι θες να το διαβάζεις σε χαρτί.

Οπότε τα βιβλία σε ψηφιακή μορφή πουλάνε τυπωμένα βιβλία. Κάθε συγγραφέας που έχω ακούσει να προσπάθησε να μοιράσει δωρεάν ebooks για να προωθήσει τα τυπωμένα βιβλία, επέστρεψε για να το ξανακάνει. Αυτό είναι το εμπορικό επιχείρημα για να μοιράζεις δωρεάν ψηφιακά βιβλία.

Τώρα, στην καλλιτεχνική υπόθεση. Είναι ο εικοστός πρώτος αιώνας. Το να αντιγράψεις πράγματα δεν πρόκειται να γίνει ποτέ πιο δύσκολο από όσο είναι σήμερα (ή, εάν γίνει, θα είναι επειδή ο πολιτισμός έχει καταρρεύσει, οπότε θα έχουμε άλλα προβλήματα). Οι σκληροί δίσκοι δεν πρόκειται να γίνουν πιο ογκώδεις, πιο ακριβοί ή μικρότερης

χωρητικότητα. Τα δίκτυα δεν θα γίνουν πιο αργά ή δυσκολότερα προσβάσιμα. Εάν δεν δημιουργείς τέχνη με την προοπτική να αντιγραφεί, δεν δημιουργείς πραγματικά τέχνη για τον εικοστό πρώτο αιώνα. Υπάρχει κάτι γοητευτικό στο να δημιουργείς κάτι που δεν θες να αντιγραφεί, με τον ίδιο τρόπο που είναι ωραίο να πηγαίνεις σε ένα χωριό πιονέρων [σημ. μετ: χωριό το οποίο λειτουργεί ως μουσείο, αφιερωμένο στην ιστορία της Αμερικής τον 19ο αιώνα από την πλευρά των λευκών αποίκων] και βλέπεις τον παλαιού-τύπου σιδηρουργό να πεταλώνει ένα άλογο στο παραδοσιακό του σιδηρουργείο. Αλλα είναι, ξέρεις, μετά βίας σύγχρονο. Είμαι συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας. Είναι η δουλειά μου να γράφω σχετικά με το μέλλον (τις καλές μέρες) ή τουλάχιστον σχετικά με το παρόν. Η τέχνη που δεν θεωρείται προς αντιγραφή, ανήκει στο παρελθόν.

Τελικά, ας κοιτάξουμε την ηθική υπόθεση. Το να αντιγράψεις πράγματα είναι φυσικό. Είναι ο τρόπος που μαθαίνουμε (αντιγράφοντας τους γονείς μας και τους ανθρώπους γύρω μας). Η πρώτη μου ιστορία, γραμμένη όταν ήμουν έξι, ήταν μια συναρπαστική επανιστόρηση του Star Wars, που είχα μόλις δει στο θέατρο. Τώρα που το διαδίκτυο – η πιο αποδοτική μηχανή αντιγραφής στον κόσμο – είναι σχεδόν παντού, το ένστικτο μας για αντιγραφή θα εντείνεται όλο και περισσότερο. Δεν υπάρχει τρόπος να σταματήσω τους αναγνώστες μου, και αν προσπαθούσα θα ήμουν υποκριτής: όταν ήμουν 17 έφτιαχνα κασέτες με τραγούδια διάφορων καλλιτεχνών, έβγαζα φωτοαντίγραφα από ιστορίες και γενικά αντέγραφα με κάθε τρόπο που μπορούσα να φανταστώ. Εάν το διαδίκτυο υπήρχε τότε, θα το χρησιμοποιούσα για να αντιγράψω όσα περισσότερα μπορούσα.

Δεν υπάρχει τρόπος να το σταματήσουν και οι άνθρωποι που προσπαθούν καταλήγουν να κάνουν περισσότερο κακό από όσο έκανε ποτέ η πειρατεία. Ο γελοίος, ιερός πόλεμος της μουσικής βιομηχανίας κατά όσων μοιράζονται αρχεία (περισσότεροι από 20.000 λάτρεις της μουσικής έχουν μηνυθεί και αυξάνονται!) αποτελεί παράδειγμα του παραλογισμού να προσπαθείς να αφαιρέσεις την χρωστική φαγητού από το νερό μιας πισίνας. Εάν η επιλογή είναι μεταξύ του να επιτρέπεις την αντιγραφή ή του να είσαι ένας λυσσασμένος νταής που επιτίθεται βίαια σε ό,τι μπορεί να φτάσει, διαλέγω το πρώτο. ●

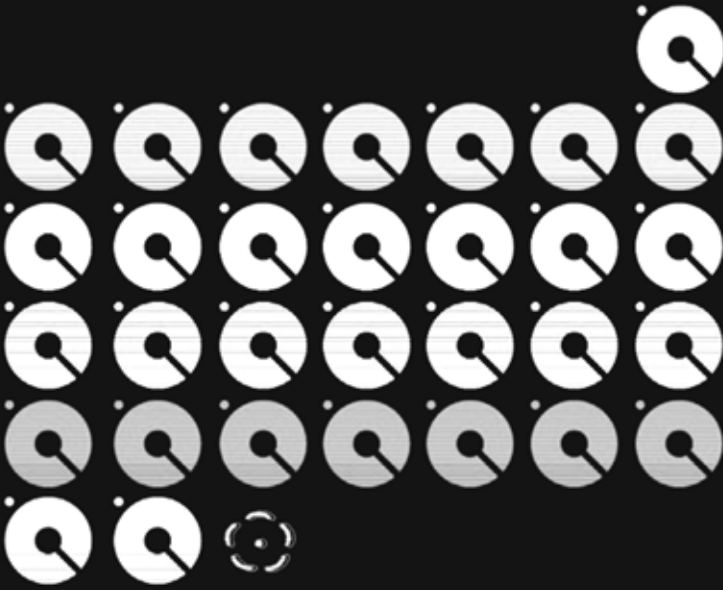
μαριονέτες [ιωάννης γκουγκουγιάννης]

Μαριονέτες, μαριονέτες σ' ένα θέατρο εξπρές
 πορευόμαστε στην ζωή μας γεμάτοι στρες.
 Ελεγχόμενοι από ανώτερες δυνάμεις εξ' άνωθεν
 δεμένοι με σχοινιά κάνουμε κινήσεις μηχανικά.
 Κούκλες σε ένα πολύχρωμο κουκλοθέατρο
 με θεατές, παρατηρητές και δυστυχώς και νεαρές ψυχές.
 Μαριονέτες, μαριονέτες παίζουμε την ύπαρξη μας
 χωρίς να παίρνουμε πρωτοβουλία
 αλλά εκτελώντας μηχανικά κάθε επιθυμία.
 Όταν σβήσουν τα φώτα και πέσει η αυλαία
 σε μια γωνία θα μείνουμε σκονισμένες
 όμως τα χέρια μας θα είναι ακόμα δεμένα
 μην και ξυπνήσουμε ξαφνικά και το σκάσουμε στα κρυφά. ●

don't shoot the music

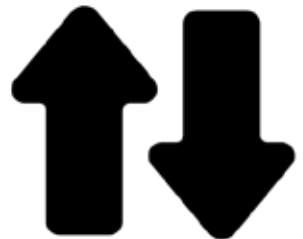

chimeres.gr webradio
free broadcasting universe

[issue 003] - [p00014] - [chimeres.gr]

αμεσοκρατία [hakim bey, εκδόσεις οξύ] ≠

Η αληθινή τέχνη είναι παιχνίδι, και το παιχνίδι είναι μία από τις πιο άμεσες εμπειρίες. Αυτοί που έχουν καλλιεργήσει την απόλαυση του παιχνιδιού δεν είναι δυνατό να το εγκαταλείπουν απλά και μόνο για να περάσουν ένα πολιτικό μήνυμα. [...] Η τέχνη θα συνεχίσει να υπάρχει με τον ίδιο τρόπο που θα συνεχίζει να υπάρχει και η αναπνοή, το φαγητό ή το γαμήσι. Παρ' όλα αυτά, η ακραία αλλοτρίωση της τέχνης, κυρίως μέσα από στους εκδοτικούς οίκους, τις γκαλερί, στη μουσική "βιομηχανία" κλπ. μας προκαλεί αποτροπιασμό. Και μερικές φορές φτάνουμε να αναρωτηθούμε για το ποσοστό στο οποίο η δική μας συμβολή σε τέχνες όπως η συγγραφή, η ζωγραφική ή η μουσική, μας εμπλέκει σε μια άθλια αφαιρετικότητα, μια αποκοπή από την άμεση εμπειρία μας. Μας λείπει η αμεσότητα του παιχνιδιού (η οποία άλλωστε είναι και ο λόγος για τον οποίο αρχίσαμε να κάνουμε τέχνη). Μας λείπει η όσφρηση, η γεύση, η αφή, το συναισθημα των σωμάτων που κινούνται. [...] Παρόλο που έχουμε συνειδητοποιήσει ότι όλα τα καλλιτεχνικά μανιφέστα που γράφονται σήμερα βρομάνε από την ίδια πικρή ειρωνεία στην οποία υποτίθεται ότι αντιτίθενται, εμείς κηρύσσουμε χωρίς δισταγμό (και χωρίς πολλή σκέψη) την ίδρυση ενός "κινήματος": Αμεσοκρατία. Νιώθουμε ελεύθεροι να προχωρήσουμε σε αυτή την πράξη γιατί σκοπεύουμε να εξασκήσουμε την Αμεσοκρατία μυστικά, έτσι ώστε να αποφύγουμε την πληγή της διαμεσολάβησης. Δημόσια, θα συνεχίσουμε να δουλεύουμε όπως και πριν σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, εκδόσεις βιβλίων, μουσική κλπ, αλλά στην ιδιωτική μας ζωή θα δημιουργήσουμε κάτι άλλο, το οποίο θα μπορούμε να μοιραζόμαστε ελεύθερα και δεν θα στηρίζεται στην παθητική κατανάλωση, κάτι το οποίο μπορεί να προκαλέσει ανοιχτές συζητήσεις, οι οποίες δε θα γίνουν ποτέ κατανοητές από τους φορείς της αλλοτρίωσης, κάτι χωρίς εμπορική αξία αλλά ανεκτίμητο, κάτι μυστικιστικό αλλά ταυτόχρονα απόλυτα υφασμένο στον ιστό της καθημερινής μας ζωής. ●

γνωσιακές-συμπεριφοριστικές μέθοδοι τριναρίσματος επεξεργασίας αρνητικών σκέψεων, πεπιοθήσεων και ενδιάμεσων πεπιοθήσεων 63 [aaron beck]

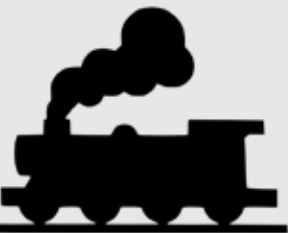
1. Εντοπισμός αρνητικής σκέψης (π.χ. *μήπως δεν είναι γνωσιακή θεραπεία, αλλά θεραπεία της κυράς μας της μαμής*). Καταγραφή της. Σε περίπτωση μη εντοπισμού συγκεκριμένης αρνητικής σκέψης, γίνεται συζήτηση για αρνητικές σκέψεις των παχύσαρκων, έστω και αν ο θεραπευόμενος είναι πετσι και κόκαλο.

2. Παρουσίαση στον θεραπευόμενο ενός φύλλου χαρτιού με παιδαριώδη σχηματική απεικόνιση και επεξήγηση αρνητικών σκέψεων, με τίτλους που δεν βγάζουν κανένα νόημα. Συζήτηση αδυναμίας του θεραπευόμενου να καταλάβει τι διάολο σημαίνουν αυτά. Διαβεβαίωση του θεραπευτή ότι 99 στους 100 ασθενείς του (SIC) καταλαβαίνουν με την πρώτη περί τίνος πρόκειται και συνεργάζονται καταγράφοντας σκέψεις τους. Επίκληση του επιχειρήματος ότι και στο Ινστιτούτο χρησιμοποιούν την ίδια σελίδα.

3. Πρόταση για βιβλιοθεραπεία. Υπόδειξη βιβλίων, που μιλούν όμως για γνωσιακή θεραπεία και όχι εκείνη της κυράς μας της μαμής. Συνειδητοποίηση από τον θεραπευόμενο ότι έχει μπόλικες αρνητικές σκέψεις. Καταγραφή τους. Παρουσίασή τους στο θεραπευτή. Αμηχανία του θεραπευτή («*Μα εγώ μετά βίας βγάζω μία αρνητική σκέψη από τους πελάτες μου και εσείς μου φέρατε τόσες!*»—Θα κάνει πως ξέχασε τι έλεγε προηγουμένως για τους 99 στους 100).

4. Υπόδειξη στο θεραπευόμενο να βάλει σε διαφορετικές στήλες τις αρνητικές σκέψεις και να συμπληρώσει όλες τις στήλες (*Assumptions, ενδιάμεσες αρνητικές σκέψεις, πεπιοθήσεις, ενισχυτικά γεγονότα για την εμπέδωση των πεπιοθήσεων, αμφισβήτηση, εναλλακτική πρόταση, πως αισθάνεσαι μετά την πρόταση που έκανες εσύ ο ίδιος*). Αφιέρωση ειδικής συνεδρίας για την διευκρίνιση ότι core beliefs ερμηνεύεται στα ελληνικά «*πυρηνικές πεπιοθήσεις*» και όχι «*κεντρικές πεπιοθήσεις*». Επεξήγηση ότι έτσι το ερμηνεύουν στο Αιγινήτσιο και επομένως έτσι είναι η ελληνική γλώσσα. Παράθεση επιχειρήματος ότι core ερμηνεύεται μόνο πυρήνας, πυρηνικό, στο αγγλοελληνικό λεξικό Divry's (=Γεωργίου Κωνσταντοπούλου εκ Δίβρης).

5. Χωρίς να εξεταστούν οι ήδη εντοπισθείσες αρνητικές σκέψεις, φάχνουμε και για άλλες. Αναπομπή της λίστας

στο θεραπευόμενο με υπόδειξη για πιο γεωμετρικά καλαίσθητη σχεδίαση των στηλών των βαθμών επεξεργασίας κάθε αρνητικής σκέψης. Επανυποβολή στο θεραπευτή σε επόμενη συνεδρία.

6. Self disclosures του θεραπευτή προς το θεραπευόμενο, ώστε ο τελευταίος να καταλάβει τι λάθη κάνει και να τα γράψει. Να γράψει και τις αμφισβητήσεις που θα κάνει ο ίδιος στις δικές του αρνητικές σκέψεις, καθώς και πόσο ωραία νιώθει τώρα που έκανε τη δουλειά όλη μόνος του.

7. Συζήτηση, κατόπιν απορίας του θεραπευόμενου για την Judith Beck και το Βιβλίο της Εισαγωγή στη Γνωσιακή Θεραπεία-Cognitive Therapy, Basics and Beyond, ως προς την ανάγκη δόμησης της συνεδρίας, εξαγωγή συμπερασμάτων, σύνδεση με την προηγούμενη συνεδρία, ανάγκη να συνοψίσει ο θεραπευόμενος στο τέλος της θεραπείας τι κατάλαβε και τι δεν κατάλαβε, διαδικασία με την οποία οδηγούμαστε από την αρνητική σκέψη στην ενδιάμεση πεποίθηση και μετά στην πεποίθηση. Θα πρέπει να εξηγηθεί στο θεραπευόμενο (αφού συμπληρωθούν τουλάχιστο 65 ώρες συνεδριών) ότι αυτά δεν είναι απόλυτα. *(«Ναι, υπάρχουν ορισμένοι άκαμπτοι συνάδελφοί μου που ακολουθούν αυτή τη δομημένη τεχνική. Όμως έχει γραφτεί – πού; στον Τηλεθεατή;- ότι αυτό κουράζει τους ασθενείς, και πράγματι όλοι οι ασθενείς μου, μου έχουν έρθει παρακαλώντας με, ικετεύοντάς με να μιλάμε ελεύθερα γιατί δεν αντέχουν αυτή τη δόμηση. Εγώ επειδή ενδιαφέρομαι πραγματικά για αυτούς και τους αγαπάω, δεν κάνω δόμηση, για το καλό τους»)*

8. Συζήτηση για άλλο είδος θεραπείας που έμαθε ο θεραπευτής ότι κάνουν στο εξωτερικό, και το οποίο έχει σχέση με τη γνωσιακή θεραπεία επειδή δίνει απαντήσεις π.χ. γιατί ο ασθενής νιώθει κατώτερος, ή ότι τον δουλεύουν.

9. Ανακάλυψη ότι υπάρχουν στο φάκελο του θεραπευτή πολλές δεκάδες αρνητικών σκέψεων που λιμνάζουν επί μήνες, χωρίς να έχουν συζητηθεί. Επιχειρήματα για ανατροπή των ισχυρισμών του θεραπευόμενου *(«Μα εσείς φταίτε για τη διαχείριση του χρόνου, εγώ απλώς συζητάω αυτά που φέρνετε εσείς στη συνεδρία! Κοιτάξτε πως χαμογελάω σαν αυθόρμητο παιδί!»)*

10. Ο θεραπευόμενος θα μπορούσε να επικοινωνήσει με e-mail με άλλο

γνωσιακό συμπεριφοριστικό θεραπευτή, πρώην μπάτσο, και να λάβει την απάντηση («*Στη γνωσιακή θεραπεία υπάρχει πάντα δομή, επαγγελματικότητα και πάντοτε σαφής χρονικός ορίζοντας*»). Η φράση «σαφής χρονικός ορίζοντας», μπορεί να χτυπήσει σαν καμπάνα στο μυαλό του θεραπευόμενου. Επικοινωνία με το θεραπευτή του.

11. Ο θεραπευτής μπορεί να στείλει μήνυμα SMS στο θεραπευόμενο, να μη ζητάει σαφή χρονικό ορίζοντα, επειδή «έχει διαταραχή προσωπικότητας» (πρώτη φορά να του το πει με SMS) και επομένως έχει «πολλή, πολλή, πολλή δουλειά ακόμα!»

12. Ο θεραπευτής, χωρίς να ακολουθήσει τη μέθοδο που περιγράφει η Judith Beck, για μετάβαση από αρνητικές σκέψεις σε ενδιάμεσες πεποιθήσεις, πρέπει να πετάξει στη μούρη του θεραπευόμενου ό,τι «πυρηνικές» πεποιθήσεις πρέπει να έχει (προσέξτε –όχι «έχει») ο θεραπευόμενος, αφού του έχει διαγνώσει τη συγκεκριμένη διαταραχή (ίσως να είναι η συγκεκριμένη διαταραχή που έχει αναλάβει σαν εργασία να παρουσιάσει σε ομήγυρη εκλεκτών θεραπευτών, οπότε ο πελάτης γίνεται guinea pig). Έτσι, θέλει δεν θέλει, ο θεραπευόμενος έχει δύο επιλογές ή να κάνει το θύμα, αποδεχόμενος πεποιθήσεις που δεν του πάνε, ή να πάει αλλού. Μπορεί ο θεραπευόμενος να ρωτήσει με e-mail μια άλλη θεραπεύτρια τι να κάνει. Σε μια τέτοια περίπτωση, εκείνη θα πρέπει να του απαντήσει, μεταξύ άλλων, ότι «πρέπει να συζητήσετε το θέμα με το θεραπευτή σας. Αν πάτε σε άλλο θεραπευτή μην παραλείψετε να του αναφέρετε το λόγο διαφωνίας σας με τον προηγούμενο».

13. Ο λόγος του προηγούμενου είναι προφανής. Για την περίπτωση που ο θεραπευόμενος το κρύψει από το νέο θεραπευτή του, θα πρέπει να ζητηθεί εκ των προτέρων από τους συναδέλφους να δείξουν συναδελφική αλληλεγγύη. Κανένας δεν πρέπει να δέχεται άνθρωπο που υποτίμησε τη διάγνωση και διαδικασία –καλή ή κακή- άλλου συναδέλφου.

14. Μπορεί να γίνει δεκτό αίτημα του θεραπευόμενου για γνωσιακή-συμπεριφοριστική θεραπεία μέσω μερικών e-mails, επί αμοιβή. Φυσικά στην αμοιβή περιλαμβάνονται 40 λεπτά για τη λήψη του μηνύματος και άλλα 40 λεπτά για την αποστολή της απάντησης, επειδή το computer του θεραπευτή είναι αργό και καθυστερεί στην πρόσβαση στο Ιντερνέτ και θα το αλλάξει... το Μάιο. Το περιεχόμενο των απαντητικών μηνυμάτων πρέπει να περιέχει μόνο διευκρινιστικές ερωτήσεις, χωρίς να οδηγεί σε κάποιο γνωσιακό συμπέρασμα. Παράλληλα να του μαθαίνει μερικά κόλπα για να

[issue 033] - [080516] - [chimeres.gr]

θυμάται ονόματα (π.χ. για να θυμάσαι τον Γαβριήλ Γαβριηλίδη, να έχεις στο μυαλό σου το GAB-GAB του σκύλου).

15. Θα πρέπει να καταγγεληθεί σαν απαράδεκτη η άποψη της Judith Beck, σύμφωνα με την οποία «είναι δυνατόν να υπάρχει και αρνητική σκέψη που να είναι αληθινή και στην περίπτωση αυτή ο θεραπευτής αντί να την αμφισβητεί, βοηθάει τον θεραπευόμενο να επιλύσει το βασικό του πρόβλημα». Αυτό φέρνει σε δύσκολη θέση το γνωσιακό θεραπευτή που έχει σαν στόχο του να δουλεύει μόνο από τα συγκεκριμένα γνωστικά λάθη, τα οποία έχουμε μάθει απέξω κι ανακατωτά. Διαφορετικά ανοίγει το κουτί της Πανδώρας και... Δεν είναι δουλειά του γνωσιακού θεραπευτή να ασχολείται με άλλο πρόβλημα (π.χ. αν έχασε τη δουλειά του ο θεραπευόμενος) εκτός από το να τον βοηθήσει να συνειδητοποιήσει τις στάνταρντ αρνητικές σκέψεις που κάνει.

16. Μπορεί τέλος να ανακαλύψει ο θεραπευτής (με καθυστέρηση 3 μηνών) ότι έχει ξεχάσει το συγκεκριμένο κείμενο, το οποίο είχε υποσχεθεί να διορθώσει ως προς τη διαδικασία των αρνητικών σκέψεων. Τότε του λέγει «α νόμιζα ότι τα κάνατε με άλλο θεραπευτή το καλοκαίρι!».

17. Τελευταίο επιχείρημα, μετά από 70 ώρες συνεδριών, ο θεραπευτής μπορεί να πει «ε, αν τελικά δεν είστε ευχαριστημένος από την προσέγγισή μου, μπορείτε να πάτε σε άλλο θεραπευτή» (έχοντας βέβαια φροντίσει να σαμποτάρει επιτυχώς μια παρόμοια προσπάθεια προσέγγισης άλλου θεραπευτή). Αν ο θεραπευόμενος ζητήσει από το θεραπευτή του να του συστήσει κάποιον άλλον, εκείνος πρέπει να κάνει πως δεν ξέρει κανέναν. Μπορεί να προσποιηθεί πως μόλις γύρισε από σπουδές που έκανε στη Μαδαγασκάρη και δεν ξέρει ούτε έναν.

18. Οι θεραπευτές δεν πρέπει να νιώθουν άσχημα όταν διαχειρίζονται αρνητικές σκέψεις με αυτό τον τρόπο. Με τη διαδικασία αυτή ο θεραπευόμενος θα ξεχάσει την αρχική αιτία που τον ενοχλούσε και θα έχει αγανακτήσει με το θεραπευτή του (=θα μπορούσε να αποτελέσει κάποια βερσιόν ομοιοπαθητικής!) Επίσης, όταν ο θεραπευόμενος πάψει να αγανακτεί κατά του θεραπευτή (που δεν δίνει λογαριασμό σε κανένα και δεν νιώθει ποτέ άσχημα για το «έργο» του), σημαίνει ότι είναι κοντά στο τέλος της θεραπείας.

19. Γενικά ο Γνωσιακός θεραπευτής πρέπει να είναι ένα αυθόρμητο παιδί, απαλλαγμένο από οποιοδήποτε αίσθημα ενοχής, ευχάριστο στην παρέα του, που θα αντιμετωπίζει τα πάντα με ένα χαμόγελο και δεν θα κρατάει άσχημες σκέψεις στο κεφάλι του. 🐾

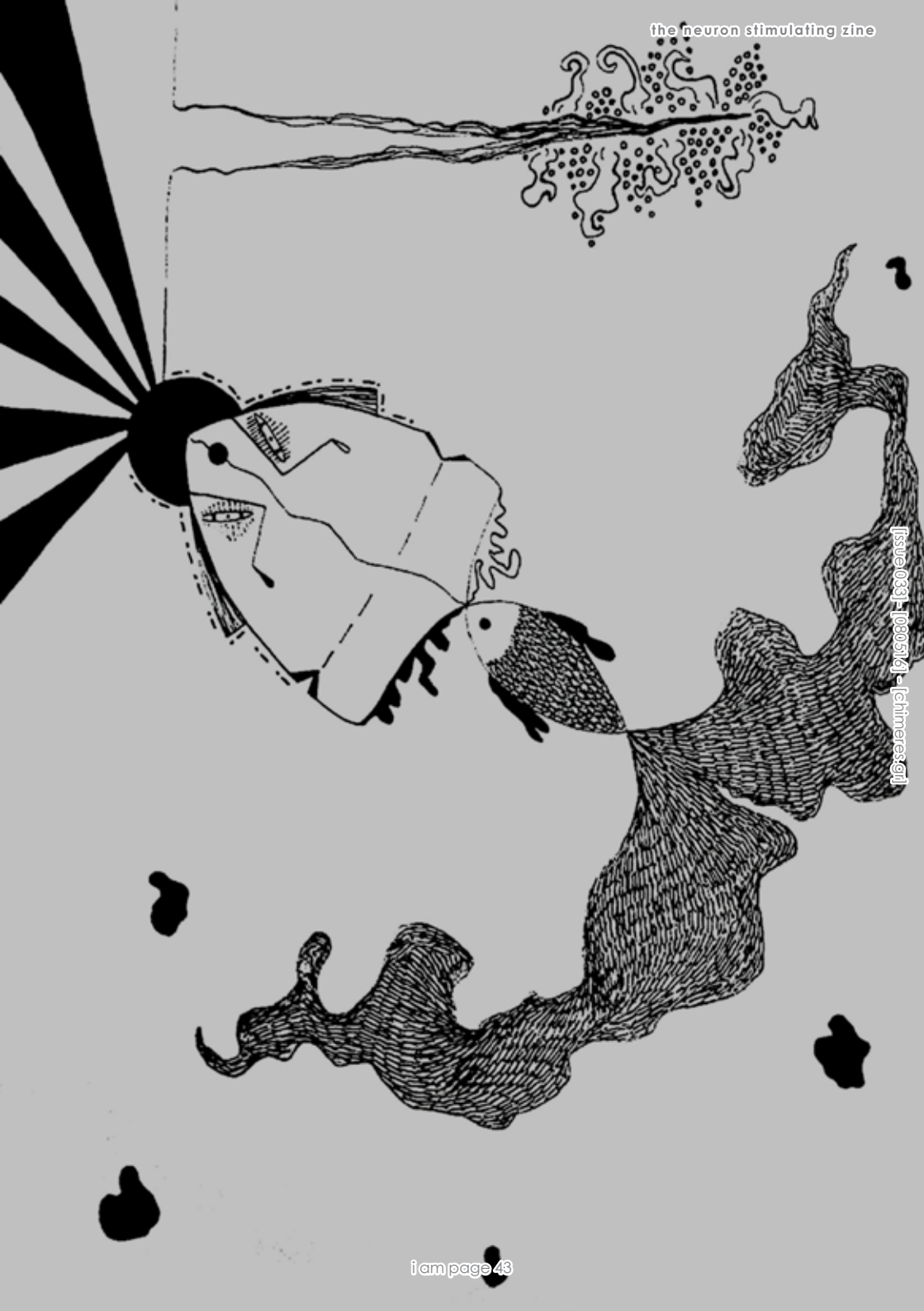

εκείνοι η ίδια [αργύρης ευαγγελούλης]

Ήταν άραγε ερημιά, όπως κάποτε την γνώρισα, με δυο ψεύτικα μάτια κι ένα σώμα άγνωστο πια; Ήταν άραγε ερημιά; Καθώς υπήρχε ένας μονόφθαλμος κόσμος στο χάος γινόταν ακόμα πιο ώριμη. Καθώς είχε ένα ποτάμι να κοιμάται κρύωνε περισσότερο τις μέρες του χειμώνα.

Καθώς χειμώνας λεγόταν οι μόνες νύχτες. Απαγορευμένη σαν την πιο αβυσσαλέα ζωή, ξημέρωνε πρώτη ένα φως καθαρό που διέγραφε κάθε μελάνι στο χαρτί. Ήταν το κρυμμένο της δέρμα από σάπια ξύλα και αλάτι. Θησαυρός σε σεντούκι σφραγισμένο. Ομίχλη όμορφη και θάλασσα δίχως πυθμένα. Κάποτε είπαν πως θα την κάψουν για να φύγει το κακό. Ένα κακό βαθύ μέσα τους που έλεγχε τα πάντα. Πιο πικρό από τις τύψεις, πιο δυνατό στο χρόνο. Είπαν όχι στα γραμμένα πρόσωπά τους πάνω στον καθρέπτη. Έτσι σκάλισαν ένα κομμάτι καινούργιο που έβγαινε σαν φυτό μοναχικό κι απελπισμένο. Αυτό που ονόμασαν παιδί της. Αναπόφευκτα ήταν αυτό, το παιδί της. Μια δημιουργία από σκοτωμένο φόβο.

Issue 039 - 10/2017 - leinereis.girl

 26.01.16

[λευτέρης ο 40-ος, πωλητής σχεδιάς]

Είν' της αγάπης η καρδιά,
 μια ζωγραφιά στο χιόνι.
 Ας είναι έξω στον χιονιά,
 η αγάπη δεν κρυώνει.

Πώς να κρυώσει που περνά,
 από μια καρδιά στην άλλη.
 Ερωτονέκταρ τις κερνά.
 Η αγάπη είν' μεγάλη.

Είν' η αγάπη που φορεί,
 τας βέρας εις το χέρι.
 Κι αυτή που κάνει να χαρεί,
 κάποιον που υποφέρει.

Και είναι τόσο δα θερμή,
 που το κακό διαλύει.
 Δες την πως γίνεται μ' ορμή,
 συμπόνια, αλληλεγγύη.

άτιτλο [violon rouge]

Σφυρίγματα γιγάντων
παλεύουν

ποιος θα σε πάρει.

Μέσα στο ψυχρό τοπίο οι λέξεις κόβονται, γυρνούν πίσω,
υποψία ζωής.

Υπάρχει λίγη ακόμη αντίσταση στο σκοτεινό συρτάρι.

Δεν αγαπάς τον πόλεμο λες,
αλύπητα αντιδράς.

Τέτοιο σπαθί αλήθεια πες μου πώς κουβαλάς στην
μικροσκοπική τσέπη σου;

Χιλιάδες αναίμακτα θύματα,
θολός ο φακός κι η σκάλα χρυσή
κι ο μύωπας με σπασμένα γυαλιά.

Δεν ακούς το σκυλί;
Προειδοποιεί για το καθετί.
Πλύνε τα δόντια σου επιτέλους,
κούρδισε τις χορδές σου τη νύχτα
και παίξε.

περιδιαβαίνοντας [ντομνίκ αρβανίτης]

Βρήκες τον δρόμο για το σπίτι
 Μέσ' στα βράχια
 Αντίκρυσες πάλι τα γνώριμα
 Αποσβολώθηκες από την ομορφιά
 Τόσα χρόνια πριν, όλα κάτω απ' τη μύτη σου
 Δεν την είχες προσέξει
 Βάλτωσες εκεί
 Τα πόδια δεν σ' έπαιρναν μπροστά
 Ιούλης μήνας
 Ιδρώτας κυλούσε παντού
 Ο Ήλιος ντάλα μεσημέρι
 Όμορφη στιγμή
 Αλλά η ζωή δεν είναι έτσι
 Τουλάχιστον, όχι πάντα
 Παραστάσεις, όλο διαφορετικές παραστάσεις
 Ο χρόνος δεν έχει τελειωμό
 Χαμογελάς.

συγκοινωνούντα δοχεία [στράτος Κ.]

Ο ουρανός δεν ήταν που είδαμε πρώτα
 ήταν η γη το φθαρτό μας το σώμα
 αρχαίο εμπόδιο πρώτο εργαλείο
 στα χέρια πέρασε του λόγου η αρχή
 πάλεψε τον κόσμο μέτρησε και στάθμισε
 θαύμασέ τον μίσησε τον έκανε βιβλίο
 μεταλλικό και κρύο. Έστρεψε μετά το βλέμμα
 -εν τάξει ο κόσμος- μα πάντα κάτι λείπει...
 εγώ!

ποιος είμαι πού πηγαίνω τι ζητάω;
 έρωτες κι ερωτήσεις έπεσαν στο κενό
 της αβύσσου το τρίσβαθο χάσμα ενώνει
 γη κι ουρανό, τελικά γεφυρώνει
 συγκοινωνούντα δοχεία η ψυχή και ο κόσμος
 δεν φτάνει το υγρό και τα δυο να γεμίζει•
 ό,τι χάνει το ένα το άλλο κερδίζει κι ο ωραίος
 καιρός, μια από δω μια από κει τα γυρίζει.

●

Έβγαλα το κεφάλι έξω απ' το παράθυρο του υπογείου αγουροξυπνημένος. Το σκούρο πρόσωπό μου φόβισε πάλι τη γειτόνισσα του απέναντι μπαλκονιού, που μπήκε μέσα και κλείδωσε και την αλουμινόπορτα. Η μέρα έδειχνε πως θα πάει για βροχή κι έριξα μια βρισιά απελλιπίσας. Δίπλωσα πρόχειρα το πάπλωμα πάνω στο στρώμα κι έφτιαξα ένα κουταλάτο νεσκαφέ με νερό της βρύσης. Και τέσσερις κουταλιές ζάχαρη.

Οι συγκατοικοί μου είχαν φύγει από νωρίς για δουλειά, να προλάβουν στην πρωινή κίνηση των φαναριών να καθαρίσουν πολλά τζάμια. Μένουμε πέντε νοματαίοι σε είκοσι οκτώ τετραγωνικά στο υπόγειο και πληρώνουμε σαράντα πέντε ευρώ ο καθένας, μαζί με τα κοινόχρηστα. Δεν είναι άσχημα, αλλά έχει πολλές κατασπίδες κι εγώ σιχαίνομαι. Με τα ποντίκια, πάλι, δεν έχω πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι οι δουλειές στην οικοδομή δεν πηγαίνουν καλά κι είμαι άνεργος. Ούτε γυναίκα μπορώ να βρω και νιώθω μόνος, μα γυναίκα δεν είχα ποτέ στην Ελλάδα, ενώ δουλειά έβρισκα πάντα. Έχω κάνει όλες τις σκληρές αγγαρείες στην οικοδομή και στα χωράφια και δε με πείραξε, όμως τζάμια αυτοκινήτων δε θέλω να καθαρίζω. Δεν αντέχω τα βλέμματά τους κι ας είναι η μοναδική δουλειά που μπορώ να βρω. Σε πέντε λεπτά περπατούσα στο δρόμο, με τον κουβά και το κοντάρι στα χέρια και το μπουκαλάκι με το απορρυπαντικό στην κωλότσεπη. Αν είχα δυο χέρια να με χαϊδεύουν κάθε βράδυ, δε θα μ' ένοιαζε τίποτα.

Μέσα στην πρώτη ώρα, παρά το μπουτιλιάρισμα, είχα εισπράξει μόνο τρία κέρματα κι ας είχα καθαρίσει πάνω από είκοσι παρμπρίζ. Οι υπόλοιποι με κορόιδεψαν, αφού πρώτα μ' άφησαν να καθαρίσω τη σκόνη. Δέχομαι τη μοίρα μου γιατί πρέπει να βγει το μεροκάματο, όσο μικρό κι αν είναι, όσο κρύο κι αν κάνει.

Το πρώτο χαμόγελο που συνάντησα ύστερα από ώρα, ανήκε σ' έναν χοντρούλη με σγουρό μούσι, που οδηγούσε ένα κόκκινο σαραβάλο μίνι κούπερ. Όση ώρα τού καθάριζα τα τζάμια, κουνιόταν με τη μουσική και μόλις άναψε το πράσινο, μου άπλωσε το χέρι φωνάζοντας: «Δεν έχω λεφτά, φιλαράκο, πάρε ένα μανταρίνι».

Έμεινα για λίγο ακίνητος και μετά γύρισα τον κουβά ανάποδα και κάθισα δίπλα στο φανάρι. Άρχισα να καθαρίζω τον καρπό με τα βρώμικα νύχια μου και η σκέψη μου πήγε πίσω στην πατρίδα, στην αυλή με τις μανταρινιές που μεγάλωσα. Κάθε μπουκιά που 'βαζα στο στόμα, με γέμιζε γλύκα και μ' έκανε όλο και πιο ανυπόμονο. Καταπίνοντας την τελευταία μπουκιά σηκώθηκα σίγουρος. Θα γυρίσω πίσω, γιατί δεν έχει τίποτα πια να μου προσφέρει η ξενιτιά. Άρχισα να περπατώ αργά το δρόμο για το υπόγειο. Είναι η τελευταία φορά κι είμαι χαρούμενος. Ελπίζω μονάχα εκείνη η μικρή όμορφη γειτόνισσα στο χωριό να μην έχει προλάβει να παντρευτεί. Τέσσερα χρόνια λείπω μόνο. ●

τίποτα ιδιαίτερο [βασιλική δραγούνη]

Την κοιτούσαν εξεταστικά. Ξανθιά ακατάστατα μαλλιά, σκουλαρίκι χαλκά στη μύτη και καφέ σκονισμένες μπότες. Το φοιτητικό στυλ ντυσίματός της, αποπνέει μια ροκ διάθεση. Φυσά τη φράντζα απ' τα μάτια, σφίγγει τον αγκώνα της και κουνά το πόδι νευρικά, αναζητώντας τί ακριβώς θέλει να πει. «Πραγματικά, δεν έχω να σας πω τίποτα ιδιαίτερο για μένα».

Τίποτα ιδιαίτερο.

Όπως το ότι προτιμά να φορά τις κάλτσες της ανάποδα, γιατί φαίνονται καλύτερα έτσι.

Όπως το ότι πάντα ήθελε να σπουδάσει δημοσιογραφία γιατί της αρέσουν τα ταξίδια, στην πραγματικότητα όμως θα προτιμούσε να φτιάχνει νύχια και μακιγιάζ σαν την αισθητικό μητέρα της, άσχετα δηλαδή το ένα με το άλλο αλλά και με αυτό που σπουδάζει τώρα.

Όπως η παιδική φοβία της για τα σκυλιά, επειδή το κανίς της γιαγιάς της την είχε δαγκώσει όταν ήταν μικρή.

Όπως το πόσο εύκολα κοκκινίζει.

Όπως αυτή η έμφυτη συστολή της, που την έφερνε πολλές φορές σε αμηχανία, ακόμα και να διστάζει να παραγγείλει το γεύμα της μπροστά σε κόσμο.

Όπως ο πατέρας της, που ήταν πάντα γι εκείνη κάτι σαν σούπερ ήρωας και τώρα είναι φιλαράκια.

Όπως τα τατουάζ της, που τέσσερα από αυτά συμπεριλαμβάνουν από δύο ψάρια Κόι στο εσωτερικό μέρος των καρπών -επειδή είναι Ιχθείς στο ζώδιο- και ακόμη ένα στο μπράτσο της που απεικονίζει τον καλύτερό της φίλο, από το Δημοτικό.

Όπως το ότι οι γονείς της συναντήθηκαν για πρώτη φορά σε μια συναυλία του συγκροτήματος του πατέρα της.

Όπως το ότι ο πατέρας της απέρριψε πολλές επαγγελματικές προσφορές για περιοδείες για να μην χάσει τη μητέρα της και γιατί πίστευε πως ο γάμος και η δημιουργία οικογένειας ήταν πιο σημαντικά για εκείνον.

Όπως και το γεγονός πως εξακολουθούν να είναι παντρεμένοι ακόμη και μετά από 25 χρόνια μει τρία παιδιά.

Όπως τα δέκα χρόνια σπουδών κλασικού μπαλέτου, πριν «απλά τα παρατήσει».

Όπως το ότι έχασε τον καλύτερό της φίλο από ναρκωτικά.

Όχι, τίποτα ιδιαίτερο, πραγματικά. ●

 editorial [travis bickle]

Αν η γέννηση είναι δύσκολη, επίπονη, βίαια, απότομη...

Αν η γέννηση είναι έξωση, διωγμός, κρύο, κλάμα και πόνος...

Αν η γέννηση είναι τύφλωση, πνιγμός, εκκωφαντικές φωνές...

Πόσο πιο δύσκολη είναι η αναγέννηση;

Χωρίς αμνιακό υγρό;

Χωρίς ομφάλιο λώρο;

Χωρίς προστασία;

Χωρίς ζεστασιά;

Με αντίσταση.

Με ευθύνη.

Με δουλειά.

Από τα αποκαϊδία, από τα κομμάτια, από τα πατώματα, από τα δώματα, από τα χώματα, από τα βάθη των ταρτάρων.

Αναγέννηση!

the neuron stimulation zine

[ideas; articles; viruses; painkillers; senses; stupidity; madness; interviews; little green people; mad writers; madder readers; brain pollution; science; music; movies; philosophy; irony; humor; disclosure; mind games; feedback; communication; creativity; contradiction; destruction; pleasure; self torture; math equations; comics; quantum determinations; questioning answers; answering questions; experiments; prophecies; phycoanalysis practice; non-lobotomized brains;]

συντακτική ομάδα:

. [comzeradd] . [μαρία χαλλούμι] . [μ²] . [μ]

artwork:

. [famous woman walking incognito]
. [ποτές]

εξώφυλλο/ οπισθόφυλλο:

. [ειρήνη νικολάτου] . [μέδουσες]
. [ψηφιακή φωτογραφία]

multi-attribution:

. [openarchives.org] . [thnounproject.com]
. [search.creativecommons.org] . [wikimedia]
. [1-comzeradd] . [4/5-zak noyle] . [6-sarah kirk]
. [9-anthony browne] . [12/13-alux] . [14/15-rick home]
. [16/17-fabio bucciarelli] . [19-maga zine]
. [21-deborah dwork & robert jan van pelt]
. [33-coshon public library] . [35-tom bachtell]
. [43-αργύρης ευαγγελούλης] . [44/45-guido alvarez]
. [46/47-eirian] . [49-mohabbat shayari]
. [50-thebumpwa]

επικοινωνία:

. [mail@chimeres.gr]

Θέλεις να κυνηγήσεις την χιμαιρά σου;

στείλε ένα demo και κάνε εκπομπή
στο **webradio** 🎵🎵

ή

στείλε το κείμενό σου για να συμμετέχεις
στο επόμενο τεύχος του
fanzine chimeres 📧

copyleft:

. [δινάμεται με την άδεια "creative commons: attribution-non commercial-share alike" που επιτρέπει την ελεύθερη διανομή με παρόμοια άδεια και αναφορά στην πηγή, για μη-εμπορικούς σκοπούς]

διανομή ➔ chimeres.gr/zine/map/

αθήνα:

. αθηναίο . αλφειός . εναλλακτικό . βοτανικός κήπος
. εκδόσεις των συναδέλφων . ελεύθερος τύπος
. κρίκος . έξι . λεμόνι . μικρό cafe . ναυτίλος . παγκάκι
. πανεπιστημίου 64 . φαρφουλάς . χάρτες . nosotros
. hackerspace.gr . solaris . vinyl

Θεσσαλονίκη:

. ακυβέρνητες πολίτειες . λωτός . μικρόπολις
. σχολείο για την μάθηση της ελευθερίας
. φρειδερίκο αγάπη μου

γιάννενα:

. μουσελίμι . θυμωμένο πορτραίτο . p2p lab
. beatnik

βόλος:

. καδράκι
. ποδηλάτισσα

κομοτηνή:

. οκτώ

πάτρα:

. συνδετήρας
. χαραμάδα

ηράκλειο:

. ευαγγελισμός

φλώρινα:

. εν φλωροίνοι

θήβα:

. the bar

πάρος:

. τακίμι

καλαμάτα:

. καλλιτεχνικό στέκι

χέρι με χέρι 🤝

λάρισα:

. κουρμπέτι
. στέκι paratodos
. mosh pit

μπιλήνη:

. μουσικό καφενείο
. μπόμπιρας
. καφενείο π

κύθηρα:

. αραχτοπωλείο

χαλκίδα:

. καθρέφτης
. magaret tattoo stories

αγία άννα:

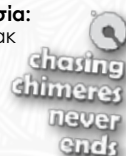
. vinylio

σέρρες:

. sofa

λευκωσία:

. πρόζακ

I'll be back...